

DE STER

TE JAAR AFG. NUMMER 3 DE KERK VAN J

DE HELIGEN OOR LAATSTE DAGEN MAART 1989

Eerste Presidium:

Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Adviseurs: Hugh W. Pinnock, Gene R. Cook,
William R. Bradford, George P. Lee, Keith W. Wilcox

Redacteur: Hugh W. Pinnock

Director of Church Magazines: Thomas L. Peterson

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Larry A. Hiller
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Assistent-redacteurs: Ann Laemmlen, Diane Brinkman
Vormgeving: N. Kay Stevenson, Sharri Cook

DE STER

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

Nieuwsredacteur: J. P. van Oudheusden
Assistent: M. P. Jongkees
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 224
NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 (031) 3402-40260

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,
Industriestrasse 21, Postfach 1568,
D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 0 61 72/71 03 34

© 1989 by Corporation of the President of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het Jslands.

Informatie voor abonnees in de V. S.:

DE STER is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Application to mail at second class postage rates is pending at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$10.00 per year. \$1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send U.S.A. and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, U.S.A. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, U.S.A.

Jaarabonnement:

Nederlands: f 29,00
België: Bfr. 500,00
USA/Canada: US \$ 10,00
Andere landen (per zeepost):
cheque in tegenwaarde van f 32,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgave van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptgiro ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

PB MA 8903 DU

DE STER

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften „Ensign“, „New Era“ en „Friend“.

Inhoudsopgave

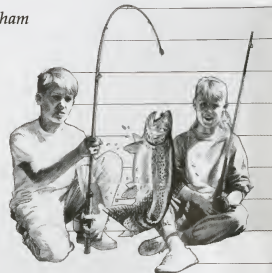
- 2 Paasboodschap van het eerste Presidium
- 3 BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM:
Het zinnebeeld van Christus, *President Gordon B. Hinckley*
- 8 Het avondmaal van de Heer begrijpen, *Ouderling David B. Haight*
- 15 VRAAG EN ANTWOORD:
Wat houdt vasten in? Ik heb gehoord dat het meer is dan 'niet eten',
J. Roger Fluhman
Wat doe ik als ik weet dat iemand niet waardig is om het avondmaal te bedienen? Heeft dit invloed op de geldigheid van het avondmaal?
Rex W. Allred
- 17 Geleerd van de margrietten, *Ann Laemmlen*
- 19 De ongeriefelijke Messias, *Jeffrey R. Holland*
- 25 De vlootpredikant bedacht zich, *Ralph Mortensen*
- 27 In de bovenzaal, *Marvin K. Gardner*
- 29 Geestelijke dalen, *Carolyn J. Rasmus*
- 30 Ik voelde dat ze voor me baden, *Diana Hudson*
- 31 HUISBEZOEKBOODSCHAP:
„Gaat heen in de gehele wereld“
- 32 In alles partners, behalve in de kerk, *Renon Klossner Hulet*
- 36 LEIDRAAD VOOR GEZINNEN:
Uitdrijving voorkomen

VOOR TIENERS EN TWENS

- 38 Geheugen, *Ouderling Carlos E. Asay*
- 43 Denk er niet te gemakkelijk over, *Genevieve Van Wageningen*
- 45 De drie zonen van opa, *Thomas J. Griffiths*
- 48 AAN DE JEUGD:
Een boodschap van hoop

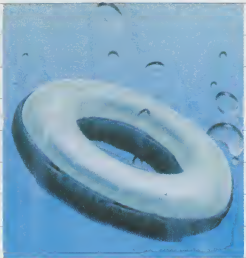
Kinderster

- 2 VERHAAL UIT DE SCHRIFTEN:
Jezus bezoekt de Nephieten
- 4 Een begrijpende vriendin, *Ann S. Bushman*
- 7 PARTICIPATIEPERIODE:
Wees dankbaar voor het avondmaal, *Pat Graham*
- 8 KLEURBLAD:
Jezus stilt de storm, *D. A. Stone*

Op de omslag:

„Doet dit tot mijn gedachtenis“ van Harry Anderson.
© Pacific Press Publishing Association, gebruikt met toestemming.

PAAS- BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM

In deze bijzondere tijd van het jaar waarin christenen over de hele wereld het offer en de opstanding van de Heer Jezus Christus gedenken, voegen wij ons eigen plechtig getuigenis bij dat van anderen dat Hij werkelijk 'de Weg, de Waarheid en het Leven' (Joh. 14:6) is. Hij is de beloofde Messias, de Verlosser, de Vrededorst. Wij getuigen dat alleen door zijn leringen en voorbeeld na te volgen de wereld kan hopen ware vrede te vinden.

In een groot deel van de wereld is het nu lente, het seizoen waarin aarde, bomen en bloemen ontwaken uit hun winterslaap. De lente is symbolisch voor de opstanding van de Heiland. De opstanding van Jezus Christus brengt, net als de lente, nieuwe hoop en nieuw leven. Deze buitengewone gebeurtenis die bijna tweeduizend jaar geleden plaatsvond, doet allen die

zich van hun zonden willen bekeren en Zijn leven tot voorbeeld willen nemen, een nieuw mens worden.

Het is ons oprecht gebed dat de Geest van Christus het hart van alle mensen zal raken, zeker dat van de leiders van de landen, zodat zij ontvankelijk zullen zijn voor zijn goddelijke invloed en ernaar zullen streven om met hun naaste in een geest van vrede en broederschap samen te leven.

Ook bidden wij dat alle mensen de verzoening van de Heiland beter zullen begrijpen. Hij heeft een plan voor ons uitgewerkt, een levenswijze die gezinnen en mensen individueel vrede brengt, en waar geluk in en na dit leven.

President Ezra Taft Benson
President Gordon B. Hinckley
President Thomas S. Monson

HET ZINNEBEELD VAN CHRISTUS

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Wanneer een tempel is voltooid of gerenoveerd, is het onze gewoonte om vlak voor de inwijding open dagen te houden en alle geïnteresseerden uit te nodigen het prachtige interieur van de tempel te bezichtigen.

Ik herinner mij open dagen waarop in totaal bijna 250.000 mensen de tempel bezochten. Op de eerste open dag waren als bijzondere gasten predikanten van andere godsdiensten uitgenodigd; honderden hadden deze invitatie aanvaard. Het was mijn voorrecht hen toe te spreken en aan het einde van de rondleiding hun vragen te beantwoorden. Ik vertelde hun dat wij graag al hun vragen wilden beantwoorden. Velen stelden vragen, waaronder een protestantse dominee.

Hij vroeg: „Boven de voordeur van deze tempel staat de naam van Jezus Christus. Ik ben dit hele gebouw doorgelopen, maar ik heb nergens een kruis gezien, het zinnebeeld van het christendom. Waarom?”

Ik antwoordde: „Ik wil mijn christelijke broeders niet beledigen, maar wat ons betreft is het kruis het zinnebeeld van de stervende Christus, terwijl onze boodschap juist die van de levende Christus is.”

Hij vroeg toen: „Als u het kruis niet gebruikt, wat gebruikt u dan als zinnebeeld van uw godsdienst?”

Ik antwoordde dat het leven van onze leden de enige betekenisvolle uiting van ons geloof moest worden en daarmee het zinnebeeld van onze aanbidding.

De officiële naam van de kerk is De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Wij aanbidden Hem als Heer en Heiland. De Bijbel is onze Schriftuur. Wij geloven dat de oudtestamentische profeten die de komst van de Messias voorspelden, dat onder goddelijke inspiratie deden. Wij verheugen ons over de verslagen van Matteüs, Marcus, Lucas en Johannes, waarin de geboorte, de zending, de dood en

de opstanding van de Zoon van God, de Eniggeborene van de Vader in het vlees, beschreven staan. Net als Paulus schamen ook wij ons „het evangelie niet; want het is een kracht Gods tot behoud voor een ieder die gelooft” (Rom. 1:16). En net als Petrus bevestigen wij dat Jezus Christus de enige naam is „de mensen gegeven, waardoor wij moeten behouden worden” (zie Hand. 4:12).

Het Boek van Mormon wordt door ons beschouwd als het testament van de Nieuwe Wereld; het geeft de leringen weer van de profeten vanouds die op het westelijke halfrond woonden, en het getuigt van Hem, die geboren werd in Betlehem, in Judea, en die stierf op Golgota. Het is een tweede, krachtige getuige van de goddelijkheid van de Heer aan een wereld die wankelt in haar geloof. Het voorwoord werd geschreven door een profeet die 1500 jaar geleden in het oude Amerika leefde en ons vertelt dat het geschreven werd „tot overtuiging van joden en andere volken dat JEZUS de CHRISTUS is, de EEUWIGE GOD, Die Zich aan alle naties openbaart”.

In ons boek met hedendaagse openbaringen, de Leer en Verbonden, heeft Hij het volgende met grote stelligheid verklaard: „Ik ben de Alpha en de Omega, Christus, de Here; ja, Die ben Ik, het Begin en het Einde, de Verlosser der wereld” (LV 19:1).

Vanwege al deze verklaringen en getuigenissen zouden velen, net als deze dominee, kunnen vragen: „Als u beweert in Christus te geloven, waarom gebruikt u dan niet het symbool van zijn dood – het kruis van Golgota?”

Allereerst wil ik zeggen dat geen enkel lid van de kerk ooit de vreselijke losprijs mag vergeten die de Heiland heeft betaald. Hij gaf zijn leven opdat alle mensen mochten leven – de kwelling van Getsemane,

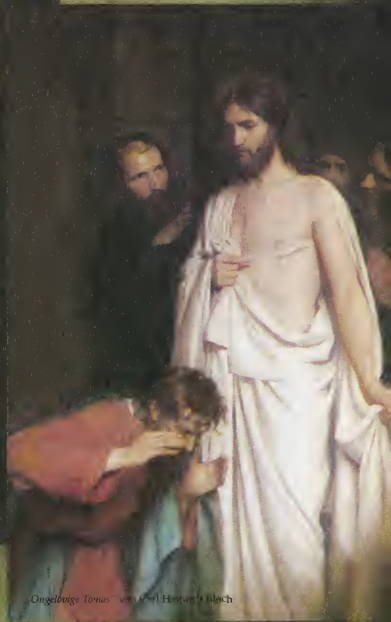
de wrange schijnvertoning van zijn berechting, de gemene doornenkroon die zijn vlees openreet, de roep om bloed door de menigte voor Pilatus, de eenzame last van zijn moeilijke gang naar Golgota, de verschrikkelijke pijn van de grote nagels die zijn handen en voeten doorboorden, de afschuwelijke marteling van zijn lichaam dat daar op die tragische dag hing, de Zoon van God die uitroept: „Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen“ (Luc. 23:34).

Dit was het kruis, het vreselijke werktuig van zijn

Geen enkel symbool of kunstvoorwerp, geen enkele vorm kan uiting geven aan de heerlijkheid en het wonder van de levende Christus

„De begrafenis van Christus“ van Carl Heinrich Bloch. Het originele werk hangt in de kapel van kasteel Frederiksborg in Denemarken. Gebruikt met toestemming van het Frederiksborgmuseum.

Orgelange Torus von Carl Henrich Bloch

marteling; dat afschuwelijke middel dat de Man van vrede moest vernietigen; de kwade vergelding voor zijn wonderbare gezeningen van zieken, voor het weer doen zien van blinden, voor het opwekken van doden. Dit was het kruis waaraan hij op het desolate Golgota hing en stierf.

Wij kunnen dat niet vergeten. Wij mogen het nooit vergeten, want daar gaf onze Heiland, onze Verlosser, de Zoon van God, zichzelf als plaatsvervangend offer voor ieder van ons. Maar de somberheid van die duistere avond voor de joodse sabbat, toen zijn levenloos lichaam naar beneden werd gehaald en haastig in een geleende graftombe werd gelegd, ontnam zelfs zijn trouwste discipelen, die de meeste kennis bezaten, de hoop. Zij treurden en begrepen niet wat Hij hun eerder verteld had. De Messias waarin zij hadden geloofd, was dood. De Meester op wie zij al hun verlangen, hun geloof, hun hoop hadden gevestigd, was niet meer. Hij die van het eeuwige leven had gesproken, Hij die Lazarus uit de doden had opgewekt, was net zo zeker dood als iedereen die voor hem gestorven was. Zijn korte, van leed vervulde leven was ten einde. Dat leven was geweest zoals Jesaja het vele jaren tevoren beschreven had. De Heer, had hij geschreven, „was veracht en van mensen verlaten, een man van smarten en vertruwd met ziekte (. . .)

„Om onze overtredingen werd hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt, was op hem” (Jes. 53:3, 5). Nu was Hij er niet meer.

Wij kunnen alleen maar raden hoe zij die Hem liefhadden, zich voelden toen zij tijdens de lange uren op de joodse sabbat, onze zaterdag, nadachten over zijn dood.

toen brak de eerste dag van de week aan, de sabbat des Heren zoals wij die nu kennen. De engel verklaarde tot hen die vol verdriet naar de graftombe gekomen waren: „ik weet, dat gij Jezus zoekt, de gekruisigde. Hij is hier niet, want Hij is opgewekt, gelijk Hij gezegd heeft” (Matt. 28:6).

Dit is het grootste wonder uit de geschiedenis van de mensheid. Eerder had Hij hun al gezegd: „Ik ben de opstanding en het leven” (Joh. 11:25). Maar zij hadden het niet begrepen. Nu wisten ze het. Hij was in elende, pijn en eenzaamheid gestorven. Nu, op de derde dag, verrees Hij in macht, schoonheid en leven, de ersteling van hen die ontslapen zijn, de zekerheid

Het leven van onze leden moet de enige betekenisvolle uiting van ons geloof worden en daarmee het zinnebeeld van onze aanbidding.

voor de mensen van alle tijden dat „evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden” (1 Kor. 15:22).

Op Golgota was Hij de stervende Jezus. Uit de graftombe kwam de levende Christus. De lege graftombe werd nu het getuigenis van zijn goddelijkheid, de verzekering van eeuwig leven, het antwoord op de onbeantwoorde vraag van Job: „Als een mens sterft, zou hij herleven?” (Job 14:14).

Dood zou men Hem misschien vergeten zijn, of op zijn best zou men zich Hem herinnerd hebben als één van de vele grote leraars wiens leven in een paar zinnen in geschiedenisboeken samengevat worden. Nu Hij opgestaan was, werd Hij de Meester van het leven. Nu konden de discipelen samen met Jesaja zingen: „Men noemt hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst” (Jes. 9:6).

De verwachtingsvolle woorden van Job waren in vervulling gegaan:

„Ik weet: mijn Losser leeft en ten laatste zal Hij op het stof optreden. Nadat mijn huid aldus geschonden is, zal ik uit mijn vlees God aanschouwen, die ik zelf mij ten goede aanschouwen zal, die mijn eigen ogen

zullen zien en niet een vreemde; mijn nieren in mijn binnenste versmachten van verlangen" (Job 19:25-27).

Maria had een goede reden om „Rabboeni" uit te roepen (Joh. 20:16) toen zij de opgestane Heer voor het eerst zag, want nu was Hij inderdaad de meester – niet alleen de meester van het leven, maar ook van de dood. De prikkel van de dood was weg, gebroken was de overwinning van het graf.

De angstige Petrus had een verandering ondergaan. Zelfs de ongelovige Tomas verklaarde in ernst, eerbied en werkelijkheidszin: „Mijn Here en mijn God!" (Joh. 20:28). „Wees niet ongelovig, maar gelovig" (Joh. 20:27) waren de onvergetelijke woorden van de Heer bij deze geweldige gebeurtenis.

Daarna verscheen Hij aan velen, onder andere aan „meer dan vijfhonderd broeders tegelijk" (1 Kor. 15:6), zoals Paulus heeft geschreven.

En op het westelijk halfmond bevonden zich andere schapen waarover Hij eerder had gesproken. De mensen daar hoorden een stem die uit de hemel leek te komen en tot hen zei: „Ziet Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn naam heb verheerlijkt – hoort hem.

[. . .] en ziet, zij zagen een Mens uit de hemel nederdalen; en Hij was in een wit gewaad gekleed; en Hij kwam neder en stond in hun midden [. . .]

„En Hij strekte Zijn hand uit, en sprak tot het volk en zeide:

„Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd."

„Staat op en nadert tot Mij" (3 Nephi 11:3, 6, 8-10, 14).

Het Boek van Mormon geeft dan verder een prachtig verslag van de woorden en gebeurtenissen van de zending van de opgestane Heer onder het volk van het oude Amerika.

En tenslotte zijn er nu ook hedendaagse getuigen, want de Meester van de hele mensheid is teruggekomen om deze bedeling in te luiden, de bedeling van de voorspelde volheid der tijden. In een heerlijk visioen verscheen Hij – de opgestane, levende Heer – met zijn Vader, de God der hemelen, aan een jonge profeet om de herstelling van de oude waarheid te laten aanvangen. Joseph Smith, de hedendaagse profeet, heeft in alle ernst verklaard:

„En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!

„Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is" (LV 76:22-23).

Omdat onze Heiland leeft, gebruiken we het zinnebeeld van zijn dood niet als dat van ons geloof. Maar wat zullen we dan gebruiken? Geen enkel symbool of kunstvoorwerp, geen enkele vorm kan uiting geven aan de heerlijkheid en het wonder van de levende Christus. Hij vertelde ons wat het wel moest zijn toen Hij zei: „Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij Mijn geboden bewaren" (Joh. 14:15).

Zo eenvoudig is het, broeders en zusters, zo diepzinnig is het – ons eigen leven is het zinnebeeld van onze verklaring dat Christus leeft. Onze levenswijze moet een uiting zijn van ons getuigenis van de eeuwige Zoon van de levende God. Hopelijk vergeten we dat nooit. □

SUGGESTIES VOOR HUISONDERWIJZERS

Enkele belangrijke punten die u desgewenst bij uw huisonderwijs kunt gebruiken:

1. De lege graftombe werd het getuigenis van de goddelijkheid van Jezus Christus, de zekerheid van het eeuwige leven. Door zijn opstanding werd Hij de Meester van leven en dood.

2. Behalve de getuigen van de opstanding uit de tijd van Christus zijn er ook hedendaagse getuigen – de visioenen en openbaringen van de profeet Joseph Smith en de plechtige verklaringen van miljoenen mensen die getuigen van de waarachtigheid van de levende Heer.

3. Jezus Christus is het middelpunt van ons geloof en wij aanbidden Hem als Heer en Heiland.

Wenken voor de bespreking

1. Verwoed uw gevoelens over de opstanding. Vraag gezinsleden hetzelfde te doen.

2. Zijn er teksten of uitspraken in dit artikel die het gezin hardop zou kunnen lezen en bespreken?

3. Zou deze discussie beter verlopen als u er met het gezinshoofd van tevoren over sprak? Is er een boodschap van de quorumpresident of bisschop?

In een grote bovenzaal brak de Heiland brood in aanwezigheid van zijn apostelen. Hiermee stelde Hij het avondmaal in ter gedachtenis van gebeurtenissen die spoedig zouden plaatshebben.

HET AVONDMAAL VAN DE HEER BEGRIJPEN

Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf

De laatste tijd heb ik erg veel nagedacht over onze Heiland en zijn verzoening en over de doelmatigheid van onze avondmaalsdiensten. De avondmaalsdienst is één van de heiligste diensten in de kerk.

Wanneer ik echter avondmaalsdiensten bijwoon, zie ik dingen die mij zorgen baren: een ogenschijnlijk gebrek aan voorbereiding en soms ook een algemeen gebrek aan eerbied dat bedachtzame aanbidding onmogelijk maakt.

Ik heb mij afgevraagd: Zijn wij onze Heer en Heiland, zijn offerande en onze schuld aan Hem indachtig?

Bieden wij in onze diensten voldoende gelegenheid voor meditatie, overdenking, eerbied, bekering en vergeving?

Wanneer ik nadenk over dat gedenkwaardige moment dat de Heiland het avondmaal voor het eerst aan zijn apostelen gaf, wordt mijn hart vervuld met dankbaarheid en word ik wat emotioneel. Die avond was uniek in de geschiedenis, de avond dat het Pascha eindigde met de oneindige verzoening door de Zoon van God.

Het begon met het Pascha. Jezus bereidde zich in „een grote bovensaal” (Luc. 22:12) op dit maal voor. Dit Pascha zou officieel het gebod om dieren te offeren, vervullen.

Opmerkelijk is dat de Zoon van God zijn zending met een verordening begon – de doop – en ook beëindigde – het avondmaal. Beide getuigden ze van zijn dood, begrafenissen en opstanding!

Instelling van het avondmaal

Het meest complete verslag van hoe Christus het avondmaal instelde, werd door Nephi opgetekend:

„En toen de discipelen brood en wijn hadden gebracht, nam Hij van het brood, en brak en zegende het, en Hij gaf de discipelen, en gebod, dat zij zouden eten.

„En toen zij hadden gegeten en voldaan waren, gebod Hij, dat zij de schare zouden geven.

„En toen de schare had gegeten en voldaan was, zeide Hij tot de discipelen: Ziet, er zal één onder u worden geordend, en aan hem zal Ik macht geven om brood te breken en het te zegenen, en het aan het volk van Mijn kerk te geven, aan allen, die zullen geloven en in Mijn naam worden gedoopt.

„En dit zult gij altijd onderhouden, zoals Ik het heb gedaan – zoals Ik het brood heb gebroken en het gezegend en aan u heb gegeven.

„En dit zult gij doen ter gedachtenis van Mijn lichaam, dat Ik u heb getoond. En het zal een getuigenis zijn tot de Vader, dat gij Mijner altijd indachtig zijt. En indien gij Mijner altijd indachtig zijt, zult gij Mijn Geest met u hebben.

„Toen Hij deze woorden had gesproken, gebod Hij Zijn discipelen, dat zij van de wijn uit de beker zouden nemen en er van drinken, en dat zij eveneens de schare zouden geven, zodat zij er van zouden kunnen drinken. (. . .)

„En toen de discipelen dit hadden gedaan, zeide Jezus tot hen: Gezegend zijt gij wegens hetgeen gij

hebt gedaan, want dit vervult Mijn geboden, en dit getuigt tot de Vader, dat gij gewillig zijt te doen, wat Ik u heb geboden.

„En dit zult gij altijd doen met hen, die zich bekeeren en in Mijn naam worden gedoopt, en gij zult het doen ter gedachtenis van Mijn bloed, dat Ik voor u heb vergoten, zodat gij tot de Vader moogt getuigen, dat gij Mijner altijd indachtig zijt. En indien gij Mijner altijd indachtig zijt, zult gij Mijn Geest met u hebben.

„En Ik geef u een gebod, dat gij deze dingen zult doen. En gezegend zijt gij, indien gij deze dingen altijd zult doen, want gij zijt op Mijn rots gebouwd.

„Maar wie ook onder u meer of minder dan deze dingen zullen doen, zijn niet op Mijn rots gebouwd, maar zijn op een fundament van zand gebouwd; en wanneer de slagregen nedervalt, en de waterstromen komen, en de winden waaien, en tegen hen aanslaan, zullen zij vallen, en de poorten der hel staan open om hen te ontvangen” (3 Ne. 18:3-13).

Waarheden over het avondmaal

We leren uit het verslag in het Boek van Mormon en uit de getuigenissen in het Nieuwe Testament de volgende belangrijke waarheden over het avondmaal:

1. Jezus gaf zichzelf – zijn lichaam en zijn bloed – als losprijs voor onze zonden. Hij offerde zijn leven opdat wij weer zouden leven.

2. Wij eten ter nagedachtenis van zijn lichaam. Wij denken terug aan het Pascha, het laatste avondmaal, Getsemane, Golgota en de opstanding.

3. Zijn bloed symboliseert een nieuw testament – een nieuw verbond met Israël. We drinken ter nagedachtenis van zijn lijden – een lijden zo ondraaglijk dat het „Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijk als geestelijk deed lijden, en Ik wenste dat Ik de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen –

„Nietemin, ere zij de Vader, en Ik dronk de beker en voleindigde Mijn voorbereidingen voor de kinderen der mensen” (LV 19:18-19).

4. Wanneer wij gehoorzaam zijn en Hem altijd indachtig zijn, zijn wij op de rots van zijn evangelie gebouwd. Wij worden gezegend als wij zijn geboden onderhouden. Wij moeten waardig zijn deze symbolen tot ons te nemen. Voor wij de Heilige Geest kunnen ontvangen, moeten we laten zien dat wij dit

waardig zijn door goed te leven. Moroni drong er reeds op aan: „ziet toe, dat gij niet onwaardig van het avondmaal van Christus gebruikt” (Morm. 9:29).

Jezus droeg de Nephieten op: „gij [zult] niemand willens en wetens onwaardig van Mijn vlees en bloed [. . .] laten nuttigen, wanneer gij het zult bedienen;

„Want wie Mijn vlees en bloed onwaardig eet en drinkt, eet en drinkt verdoemenis tot zijn ziel; daarom, indien gij weet, dat iemand onwaardig is van Mijn vlees en bloed te eten en te drinken, zult gij het hem verbieden” (3 Ne. 18:28-29).

Wat wordt bedoeld met waardig zijn? Waardig zijn heeft te maken met alles wat gevraagd wordt in een tempelaanbevelingsgesprek, maar van discipelen van Christus wordt meer gevraagd dan slechts zich te onthouden van zonde. Er moet ook harmonie onder hen zijn – vooral in de gezinnen.

Waardig zijn houdt ook in dat wij elkaar vergeven en niet haatdragend zijn. Christus' evangelie naleven houdt in dat wij al onze naasten liefhebben. Als er leden met vijandige gevoelens rondlopen, moeten zij deze uit de weg ruimen alvorens aan het avondmaal deel te nemen.

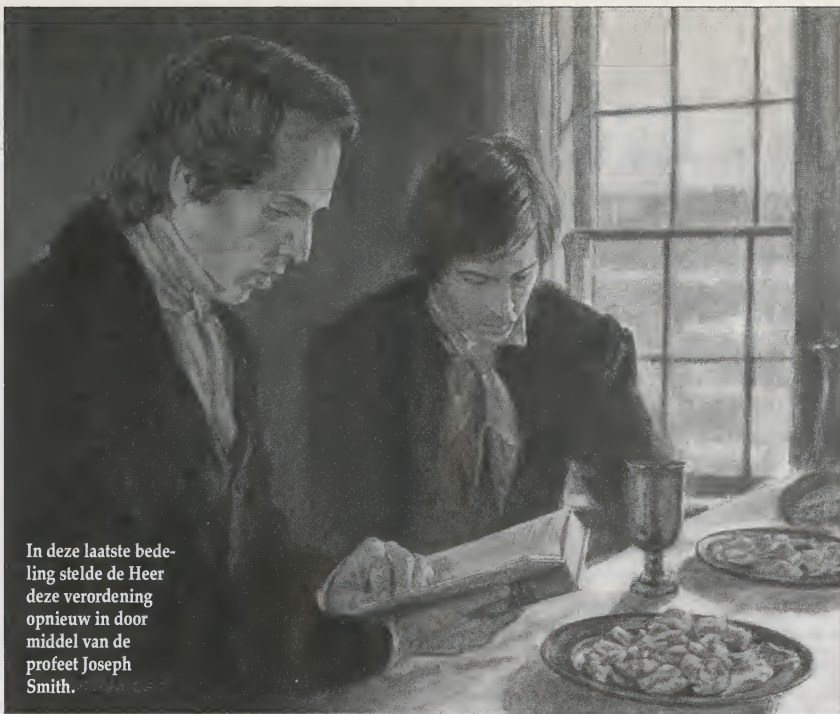
5. Jezus beloofde ons dat Hij niet van deze symbolen zou nemen totdat Hij opnieuw met ons in het koninkrijk van zijn Vader zou drinken (zie Matt. 26:29). Wij verkeren in de gelukkige situatie hedendaagse openbaring te hebben ontvangen waarin de Heer zegt dat Hij in de laatste dagen, voor Hij in heerlijkheid terugkeert, in een grote plechtige vergadering van de vrucht van de rank des wijnstoks zal drinken. Bij die gelegenheid zal Hij aanzitten met Moroni, Elias, Johannes de Doper, Elia, Jozef van Egypte, Jakob, Izaak, Abraham, Michaël (Adam), en Petrus, Jakobus en Johannes. En, voegt Jezus eraan toe, „ook met allen, die Mijn Vader Mij uit de wereld heeft gegeven”, wat inhoudt: *alle* rechtvaardige heiligen uit alle bedelingen (zie LV 27:5-14, vooral vers 14).

Het avondmaal in de laatste dagen

In deze laatste bedeling stelde de Heer deze verordening opnieuw in door middel van de profeet Joseph Smith. Toen op dinsdag 6 april 1830 de kerk was hersteld, zei de Heer:

„Het is dienstig, dat de gemeente dikwijls te zamen vergaderd om brood en wijn te nuttigen ter gedachtenis van de Here Jezus” (LV 20:75).

Vervolgens werden er instructies gegeven over de geboden die uitgesproken moeten worden door de

In deze laatste bediening stelde de Heer deze verordening opnieuw in door middel van de profeet Joseph Smith.

priesters wanneer zij het avondmaal bedienen.

Op de dag van die heilige gebeurtenis schreef de profeet:

„Vervolgens namen wij brood, zegenden het, en braken het met hen; tevens wijn, zegenden het en dronken het met hen. Vervolgens legden wij ieder individueel lid van de kerk dat daar aanwezig was de handen op om hen te bevestigen als lid van de kerk en hun de gave van de Heilige Geest te verlenen” (*History of the Church*, deel 1, blz. 78).

Wij weten niet hoe vaak in die eerste maanden het avondmaal werd bediend. Wij weten wel dat het avondmaal tijdens de conferenties werd bediend. Maar het duurde tot zestien maanden na de organisatie van de kerk voordat de Heer gebood het avondmaal iedere sabbatdag te bedienen:

„Doch gedenkt, dat gij op deze, des Heren dag uw

offers en uw sacramenten de Allerhoogste moet offeren, en uw zonden voor uw broeders en voor de Here belijden” (LV 59:12).

Gedurende de ruim honderdvijftig jaren die sinds de herstelling van de kerk voorbij zijn gegaan, heeft de Heer meerdere geïnspireerde aanwijzingen over het avondmaal gegeven die de heiligheid en de betekenis ervan onderstrepen.

Het gebruik van water. De belangrijkste verandering kwam door middel van een openbaring in augustus 1830. De Heer openbaarde aan Joseph Smith:

„Want zie, Ik zeg u, dat het er niets toe doet, wat gij zult eten of wat gij zult drinken, wanneer gij het avondmaal nuttigt, indien gij het doet met het oog alleen op Mijn eer gericht, en voor de Vader Mijn lichaam gedenkt, dat voor u werd nedergelegd, en

Mijn bloed, dat voor de vergeving van uw zonden werd vergoten.

„Daarom geef Ik u een gebod, dat gij geen wijn of sterke drank van uw vijanden moet kopen;

„Daarom moet gij geen wijn gebruiken, tenzij die nieuw onder u is bereid, ja, in dit Mijns Vaders koninkrijk, dat op de aarde zal worden opgebouwd“ (LV 27:2-4).

Het avondmaal onthouden. Het Eerste Presidium beschouwde het avondmaal als zo'n heilige verordening, dat gedurende de periode van hernieuwde toewijding (1856-1857) het de heiligen onthouden werd „om hun de gelegenheid te geven zich te bekeren en, wanneer zij daar klaar voor waren, hun verbonden te hernieuwen“ (*Journal History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 26 januari 1857, blz. 2).

Kinderen uitnodigen aan het avondmaal deel te nemen. Op 11 juli 1877 gaf het Eerste Presidium één van de belangrijkste documenten van onze kerkelijke geschiedenis uit om de priesterschap te organiseren. In deze historische brief, ongeveer een maand voor de dood van president Brigham Young uitgegeven, zei het Eerste Presidium dat kinderen tijdens de zondagsschool het avondmaal gegeven diende te worden zodat hun „de waarde en het belang van die verordening“ onderwezen kon worden. Het Eerste Presidium merkte op dat „het op de juiste wijze heiligen van de dag des Heren grotelijks bevorderd zou worden onder de opgroeiende generatie als dit in al onze nederzettingen een gewoonte werd“ (James R. Clark, *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, deel 2, blz. 289). Het avondmaal werd een onderdeel van het openingsprogramma van de zondagsschool en wordt nog steeds tijdens de wekelijkse avondmaalsdienst aan kinderen aangeboden. Dit gebruik is velen tot zegen.

Geen toespraken tijdens het avondmaal. Vroeg in de kerkelijke geschiedenis was het gebruikelijk dat plaatselijke kerkleiders toespraken gaven tijdens het avondmaal. Dit gebruik werd kort na het presidentschap van Brigham Young afgeschaft.

Geen muziek tijdens het avondmaal. In de vorige eeuw was het gebruikelijk tijdens het avondmaal muziek ten gehore te brengen. Nog niet zo lang geleden, op 2 mei 1946, gaf het Eerste Presidium een verklaring uit waarin stond dat „de ideale omstandigheid om het avondmaal in rond te dienen, die van absolute stilte is. Wij keuren solo's, groepszang of instrumentale muziek tijdens de bediening van het avondmaal af“ (*Improvement Era*, juni 1946, blz. 384).

Formalisme vermijden. Sinds president Heber J. Grant heeft het Eerste Presidium, in de vorm van het *Algemeen kerkelijk handboek*, de nadruk gelegd op het vermijden van wat voor procedurele uniformiteit dan ook. Deze instructies gelden voor de kleding van de Aäronisch-priesterschapsdragers die het avondmaal rond dienen. De jongens dienen er schoon en netjes uit te zien, maar van hen wordt niet geëist dat zij zich uniform kleden. De instructies gelden ook voor gewoonten als: jonge Aäronisch-priesterschapsdragers die met een arm op de rug lopen, die met de armen over elkaar staan, of priesters die hun arm rechthoekig in de lucht houden bij het zegenen van het avondmaal.

Al deze instructies werden gegeven om de heiligen te helpen tijdens de avondmaalsvergadering geestelijke kracht op te doen en in een meditatieve, eerbiedige en aanbedende geest van de heilige symbolen te nemen.

Leiding door de Geest

Ook aangaande de dienst zelf zijn geïnspireerde instructies gegeven. Op 17 december 1970, onder president Joseph Fielding Smith, werd een verklaring uitgegeven waarin de heiligen aangespoord werden de avondmaalsvergadering de volle anderhalf uur te laten duren. Sindsdien is de tijdsduur van de avondmaalsdienst korter geworden, maar let wel op het advies dat gegeven wordt over het geestelijk niveau dat onze avondmaalsdiensten horen te hebben:

„De bedoeling is uiteraard niet slechts een dienst van de vereiste tijdsduur te houden, maar iedere dienst zo voor te bereiden dat hij de geestelijke verheffing en het juiste onderwijs van leerstellingen, iets wat de leden in deze moeilijke tijden nodig hebben, zal verschaffen. In dit licht gezien, dient de sprekers gevraagd te worden geloofsversterkende ervaringen te vertellen, getuigenis te geven, in te gaan op

Wij eten
ter nagedachtenis
van zijn lichaam.
Wij denken terug
aan het Pascha,
het laatste
avondmaal,
Getsemane,
Golgota en de
opstanding.

leerstellige kwesties en te spreken in een geest van liefde en broederschap. Hun dient dringend verzocht te worden reisverslagen, discussies, kritiek, en discutable onderwerpen die niet direct betrekking hebben op de zaligmakende beginselen van het evangelie, te vermijden. Bij de voorbereiding van uw avondmaalsdiensten dient u zo goed mogelijk gebruik te maken van wijk- of gemeentekoren en van de beschikbare muzikale talenten, ten einde zoveel mogelijk variatie te verschaffen en de diensten aantrekkelijk te maken.”

Het lijkt mij goed om regelmatig de fundamentele beginselen van het evangelie opnieuw te beklemtonen zodat we nooit het doel en het fundament van ons geloof uit het oog verliezen. Reeds in de vroege geschiedenis van de kerk gaf de Heer deze belangrijke richtlijn voor de leiding van onze kerkdiensten:

„Doch niettegenstaande die dingen, welke zijn geschreven, is het sinds het begin steeds aan de ouder-

lingen Mijner kerk overgelaten om alle bijeenkomsten te leiden, zoals zij door de Heilige Geest worden bestuurd en geleid, en dit zal steeds aan hen worden overgelaten" (LV 46:2; cursivering toegevoegd).

Wij moedigen de plaatselijke kerkleiders aan erop toe te zien dat de avondmaalsdiensten in de kerk geleid en bestuurd worden door de Heilige Geest. De ringpresidiums en bisschappen moeten regelmatig spreken over de geest die in de avondmaalsdienst moet heersen. Onze leden moeten herinnerd worden aan de noodzaak van een sfeer van aanbidding. Het meenemen van onderzoekers naar oneerbiedige diensten is voor zowel leden als zendelingen een pijnlijke aangelegenheid gebleken.

Eén van de belangrijkste taken van de bisschop is

Wij moedigen de plaatselijke kerkleiders aan erop toe te zien dat de avondmaalsdiensten in de kerk geleid en bestuurd worden door de Heilige Geest.

het voorbereiden van de avondmaalsdiensten. De hele bisschop dient onder gebed iedere vergadering voor te bereiden. Zij dienen zich af te vragen: „Wat voor boodschap hebben de mensen hier nodig? Moeten we het over problemen of vragen van de jeugd hebben? Wie kan het beste deze onderwerpen bespreken? Wie moeten de gebeden uitspreken?”

De leden dienen te begrijpen wat de Heer van hen als goede leden verwacht. Een goed lid is vergevensgezind en liefdevol.

Gesterkt in het geloof

Het voornaamste doel dat de bisschop voor de avondmaalsdienst voor ogen dient te staan, is dat de heiligen in hun geloof versterkt en opgebouwd worden en dat door hun gebedvolle voorbereidingen de Heilige Geest gevoeld kan worden in hun avondmaalsdiensten.

Enkele jaren geleden sprak ik tijdens een algemene conferentie over dit onderwerp (aprilconferentie 1983). Ik herinnerde mij hoe het in mijn jeugd was, hoe de heiligheid van het avondmaal mij ingeprint werd door de bisschop en de oudere priesters. Ik vraag mij af of onze huidige jeugd daarvan het een en ander mist.

Wij zijn druk bezig „allen uit te nodigen tot Christus te komen" (LV 20:59). Hoewel wij, de leden, allen in verschillende omstandigheden verkeren, moeten we liefde en vergevensgezindheid jegens elkaar betrachten, en de Geest voelen wanneer wij in deze dienst bijeen zijn. Dit dient voor ons allen een tijd voor meditatie, gebed en dankzegging te zijn.

Moroni heeft het over vergaderingen die werden „geleid op de wijze, zoals de Geest werkte, en door de macht van de Heilige Geest: want zoals de macht van de Heilige Geest hen leidde om te prediken, of te vermanen, of te bidden, of te smeken, of te zingen, werd het gedaan" (Moro. 6:9).

Dat is de Geest die karakteristiek moet zijn voor onze aanbidding en onze avondmaalsdiensten.

Een zuster zei eens na afloop van zo'n geestelijke dienst tegen mij: „Ik kan me niet meer alles herinneren wat er werd gezegd, maar ik herinner me wel hoe we ons voelden toen we de slotlofzang zongen en ons hoofd in gebed bogen.”

Moge God ons zo zegenen dat wij allen de Heiland indachtig zijn en in onze avondmaalsdiensten eensgezind en eerbiedig aan Hem denken en Hem aanbidden. □

VRAAG EN ANTWOORD

Het antwoord op vragen van algemeen evangeliebelang geldt als leidraad en niet als officiële uitspraak aangaande het beleid van de kerk.

Wat houdt vasten in? Ik heb gehoord dat het meer is dan 'niet eten'.

*J. Roger Fluhman,
assistent-secretaris
van de Raad der Twaalf*

Dat hebt u goed gehoord. Vasten is *inderdaad meer* dan 'niet eten'. Denk eens na over volgende punten:

1. Wij vasten om de Heer beter te leren kennen en om Hem te aanbidden.
2. Wij vasten om ons geestelijk niveau te verhogen en ons geloof in de Heer Jezus Christus te vergroten.
3. Wij vasten om een getuigenis van het evangelie te verkrijgen en om dat getuigenis te versterken.
4. Wij vasten om gevoelig te worden voor de invluisteringen van de Geest en om inspiratie te ontvangen.
5. Wij vasten om het heilsplan en onze afhankelijke positie tegenover de Heer beter te begrijpen.
6. Wij vasten voor de zieken en voor hen die bepaalde zegeningen nodig hebben.
7. Wij vasten om de armen te helpen door onze vastenbijdragen.

Er zijn nog andere redenen om te vasten. Ik heb enkele redenen opgesomd die voor mij persoonlijk belangrijk zijn.

Jesaja 58:3-12 geeft uitleg over de wet van vasten. Er worden vele redenen om te vasten gegeven, zoals „de boeien der goddeloosheid los te maken, de banden van het juk te ontbinden, verdrukten vrij te laten (. . .) voor de hongerige uw brood te breken” (vs. 6-7); de zegeningen van vasten zijn: „Als gij dan roept, zal de Here antwoorden; als gij om hulp roept, zal Hij zeggen: Hier ben Ik” (vs. 9).

Deze verzen hebben diepe indruk op mij gemaakt. Ze hebben mij geholpen om de juiste wijze en de zegeningen van het vasten te begrijpen.

Vasten en gebed gaan hand in hand. Zij worden vaak samen vermeld in de Schriften. Alma verklaarde aan het volk hoe hij wist dat wat hij zei waar was. Hij zei: „Ziet, ik heb vele dagen gevast en gebeden, opdat ik deze dingen zelf mocht weten” (Alma 5:46). Vasten moet steeds vergezeld gaan van gebed.

Bedenk ook dat wij niet vasten met een „somber geelaat” om indruk te maken op anderen (zie Matt. 6:16-18 en 3 Ne. 13:16-18).

Ik heb geen volmaakt begrip van vasten. Ik kan moeilijk onder woorden brengen wat er precies gebeurt wanneer wij vasten en waarom dat gebeurt. Maar de gevoelens die door het vasten veroorzaakt worden, zijn heilig en zeer sterk. Zij inspireren, verheffen en versterken. Voor mij zijn *vasten* en *voelen* nauw aan elkaar verwant.

Spencer, onze zoon, probeert sinds zijn doop twee jaar geleden te leren vasten. Wij hebben hem niet het gevoel gegeven dat hij al op deze leeftijd moet vasten en op sommige zondagen vast hij niet zo lang als zijn ouders.

Maar onlangs in een vasten- en getuigenisvergadering fluisterde hij me in het oor: „Ik denk dat ik mijn getuigenis ga geven.” Glimlachend knikte ik. Zijn oprecht getuigenis trof mij. Het was duidelijk dat hij door zijn vasten iets had gevoeld.

Ook wij kunnen bijzondere dingen voelen als wij oprecht vasten en gebed leren combineren. □

Wat doe ik als ik weet dat iemand niet waardig is om het avondmaal te bedienen? Heeft dit invloed op de geldigheid van het avondmaal?

Rex W. Allred,
voormalig secretaris
van het algemeen
Melchizedekse-priesterschapscomité.

Het avondmaal is een van de heiligste verordeningen in de kerk. Het is ons voorrecht bijna wekelijks aan het avondmaal te kunnen deelnemen en zo ons doopverbond met de Heer te hernieuwen.

Als iemand weet dat een Aäronisch-priesterschapsdrager of zelfs een ouderling onwaardig was om het avondmaal te bedienen, dan stelt die persoon op onopvallende wijze de bisschop daarvan in kennis en laat de verdere afhandeling aan de bisschop over. Alleen de bisschop oordeelt over iemands waardigheid om het avondmaal te bedienen en machtigt priesterschapsdragers die taken uit te voeren.

Andere handelwijzen zoals het avondmaal weigeren, bij anderen zijn beklag doen over een priesterschapsdrager, of de betrokkene berispen, hebben een negatieve uitwerking en helpen niemand vooruit. Deze zaken liggen zeer gevoelig en vragen daarom om onderscheidingsvermogen en discretie. Dit is de taak van de bisschop.

Het avondmaal is een van de heiligste verordeningen in de kerk en dient op plechtige en eerbiedige manier bediend te worden. Geen enkele priesterschapsdrager met een ernstig zedelijk probleem dat nog niet is rechtgezet, mag het avondmaal klaarzetten, zegenen of rondnemen.

Hoewel het belangrijk is dat erop toegezien wordt dat men waardig is om het avondmaal te bedienen of deel te nemen aan andere verordeningen, mogen wij niet vergeten dat de priesterschapsdragers niet vol-

maakt hoeven te zijn om verordeningen te verrichten of roepingen te vervullen. Hoewel zij in vele opzichten onvolmaakt zijn, laat de Heer hen zijn werk verrichten. De kerk is een leerschool voor hen die aan de Heer gelijk willen worden, geen rustplaats voor wie dit al bereikt hebben.

Priesterschapsverordeningen zijn geldig zolang zij door bevoegde priesterschapsdragers en op de voorgescreven wijze worden verricht. Hoewel plaatselijke leiders al het mogelijke moeten doen om ervoor te zorgen dat alleen broeders het avondmaal bedienen die dit waardig zijn, wordt de verordening niet ongeldig doordat een van de betrokkenen op het moment van de bediening ervan niet aan de eisen voldoet. Het heilige karakter van de verordening wordt erdoor geschonden, niet de geldigheid. Als diegene die aan het avondmaal deelneemt dit waardig is en oprecht doet, zal hij alle zegeningen ervan ontvangen.

Iedere week waardig zijn om het avondmaal te bedienen of te nuttigen brengt ons vele zegeningen. Het is een groot voorrecht voor kerkleden van alle leeftijden om deel te nemen aan deze verordening van het herstelde evangelie van Jezus Christus. □

Want zo dikwijls gij dit brood eet en de beker drinkt, verkondigt gij de dood des Heren, totdat Hij komt.

Wie dus op onwaardige wijze het brood eet of de beker des Heren drinkt, zal zich bezondigen aan het lichaam en bloed des Heren.

Maar ieder beproeve zichzelf en ete dan van het brood en drinke uit de beker.

Want wie eet en drinkt, eet en drinkt tot zijn eigen oordeel, als hij het lichaam niet onderscheidt.

(1 Korintiërs 11:26-29)

GELEERD VAN DE MARGRIETEN

Ann Laemmlen

Net buiten de oude stadsmuur van Jeruzalem ligt een rustige, prachtige tuin, helemaal afgesloten van de luidruchtige buitentwereld. Binnen de muren van die tuin heerst een

gewijde sfeer. Wie de tuin binnenkomt, wordt onmiddellijk getroffen door het graf, het lege graf. Mensen komen naar de tuin om dat graf te zien. Dat lege graf getuigt van de vervulling van een groots plan.

*Iedere bloem zag
er zo onschuldig,
aammoedigend en
opgewekt uit.*

Toen ik in Jeruzalem werkte en studeerde, ging ik dikwijls naar deze tuin. Op een keer ging ik, na wat wandelen in de tuin, op mijn lievelingsbank zitten. Achter een scherm van bloemende struiken en in de schaduw van hoge bomen voelde ik mij alleen. Ik luisterde naar de vogels en dacht aan de gebeurtenissen die zich lang geleden in deze buurt hadden afgespeeld.

Ik opende mijn Schriften en begon te lezen. De wereld rond mij vervaagde. Door al die maanden studeren in Israël waren de woorden in mijn gedachten gegrift zodat lezen nauwelijks nog hoefde: „Zij namen dan het lichaam van Jezus en wikkelden het in linnen windsels met de specerijen, zoals het bij de Joden gebruikelijk is te begraven. En er was ter plaatse, waar Hij gekruisigd was, een hof en in die hof een nieuw graf, waarin nog nooit iemand was bijgezet; dan dan legden zij Jezus neder“ (Joh. 19:40-42).

Onder het lezen kwamen er beelden in mijn gedachten, die als het ware begonnen te bewegen als in een film.

Josef en Nicodemus kwamen haastig de tuin binnen omdat de zon al laag stond. Zij droegen het krachteloze lichaam van Christus naar het graf voor de balseming. Huilende vrouwen, trouwe volgelingen van de Heiland, volgden op afstand en keken toe hoe de mannen het lichaam van hun Heer in schone linnen windsels wikkelden met de specerijen, en het daarna op de stenen bank in het pas uitgehouwen graf legden. De hemel werd duister. De mannen beëindigden hun werk en met veel moeite rolden zij de zware steen op zijn plaats om het graf af te sluiten. . . .

Mijn ogen hadden zich onwillekeurig afgewend van het blad en zij bleven op de beelden gericht . . . De tijd verstreek. Ondertussen was het graf leeg en de steen weggerold.

Langzaam vervaagden de beelden voor mijn geest. De stenen bank waarop ik zat, was hard. Ik hoorde de vogels boven mij in de bomen. Toen het laatste beeld

weg was, stonden mijn ogen gericht op een struikje bloemen. Het was een struikje margrietten in bloei.

Ik bleef naar het struikje kijken en was gefascineerd door elke afzonderlijke bloem: fluweelachtige, oranjegele kernen met daaromheen witte kroonblaadjes. Iedere bloem zag er zo onschuldig, aanmoedigend en opgewekt uit. De pracht en de boodschap ervan raakten mij. Er kwam een vers in mijn gedachten: „En zie, alle dingen hebben hun gelijkenis, en alle dingen, (. . .) zijn geschapen en gemaakt om van Mij te getuigen“ (Moz. 6:63).

Ik begreep dat alle dingen een levend getuigenis zijn van het godschap van Jezus Christus! Iedere margriet getuigde dat Hij leefde! Hun oranjegele oogjes keken omhoog, het oog enkel gericht op zijn heerlijkheid. Zijn prachtige en dierbare scheppingen hebben het vermogen niet om te twifelen aan zijn licht en waarachtigheid, want alle dingen zijn geschapen door Hem en getuigen van Hem. Wat een liefde en steun moet Christus gevoeld hebben door naar een bosje margrietten te kijken, die elk voor zich Hem verheerlijkten! Toen de menigte Hem beschimpde en bespote en heel de wereld zich tegen Hem leek te keren en Hem leek te verwerpen en te haten, wat een vertroosting moet Hij niet gekregen hebben uit zijn eenvoudige scheppingen en hun onwankelbaar getuigenis van Hem.

Toen ik in Israël woonde, heb ik dikwijls nagedacht over de geweldige gebeurtenissen die in de Schriften staan opgetekend. Grootse dingen zijn op die plaatsen gebeurd, temidden van een prachtige schepping, op hoge bergtoppen, in heilige bossen, en in tuinen.

Het voorbeeld van de margrietten leerde mij een eenvoudige maar belangrijke les. Zo vaak denk ik na over mijn zending als een schepsel van God. Zou Christus zich bemind en gesteund voelen als Hij mij in de ogen zou kijken? Is mijn oog alleen op de ere Gods gericht? Straalt zijn liefde uit mijn gelaat? Leggen mijn daden duidelijk getuigenis af van het feit dat Hij leeft? □

DE ONGERIEFELIJKE MESSIAS

Jeffrey R. Holland
President van de Brigham Young University

Wanneer wij verkiezen Jezus Christus te volgen, nemen we bepaald te taken op ons. Zowel in het leven van de Heiland als in het onze, vecht Satan tegen zelfbeheersing met de verleidingen van een gemakkelijker leven, een „geriefelijk christendom“. Het zijn de verleidingen die weerstaan werden door Christus en die wij ook moeten weerstaan. De Heiland had een zeer ongeriefelijk leven en ik geloof dat hetzelfde vaak voor ons geldt wanneer we zijn naam op ons nemen.

Het kwaad dat zich het beste als zodanig laat herkennen, is het kwaad dat zich openlijk verzet tegen de hemel, zoals Satan verzet pleegde voor de schepping van de wereld – bewust verzet tegen God. Vanaf Kain tot de huidige plaatselijke en internationale vijandigheden heeft Satan geprobeerd kinderen der belofte te verleiden tot geweldadige, vernietigende afwijzing van het evangelie en de leringen ervan. Deze ernstige zonden zijn de wereld maar al te goed bekend.

Maar er is een andere, subtielere strategie die Satan gebruikt, niet zo geweldadig, niet zo wraakgierig en op het eerste gezicht niet zo gemeen. Maar dat is nu juist het probleem, want de tweede benadering is onheilspellender. Zij gaat gepaard met de subtielere verleiding *geriefelijkheid*. Zij verleidt iedere potentiële christen er zijn gemak van te nemen en het rustig aan te doen.

Toen Jezus „veertig dagen en veertig nachten gevast had, kreeg Hij ten laatste honger. En de verzoeker kwam en zeide tot Hem: Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg dan, dat deze stenen broden worden. Maar Hij antwoordde en zeide: Er staat geschreven: Niet alleen van brood zal de mens leven, maar van alle woord, dat uit de mond Gods uitgaat.

„Toen nam de duivel Hem mede naar de heilige stad en hij stelde Hem op de rand van het dak des tempels, en zeide tot Hem: indien Gij Gods Zoon zijt, werp Uzelf dan naar beneden; er staat immers geschreven:

Aan zijn engelen zal Hij opdracht geven aangaande u, en op de handen zullen zij u dragen, opdat gij uw voet niet aan een steen stoot.

„Jezus zeide tot hem: Er staat ook geschreven: Gij zult de Here, uw God, niet verzoeken.

„Wederom nam de duivel Hem mede naar een zeer hoge berg en hij toonde Hem al de koninkrijken der wereld en hun heerlijkheid, en zeide tot Hem: Dit alles zal ik u geven, indien Gij U nederwerpt en mij aanbidt. Toen zeide Jezus tot hem: Ga weg, satan! Er staat immers geschreven: De Here, uw God, zult gij aanbidden en Hem alleen dienen.

„Toen liet de duivel Hem met rust“ (Matt. 4:1-11).

Ik geloof dat wij allen – ook de heiligen der laatste dagen – dagelijks, zelfs ieder uur van de dag, verledelijke gedachten krijgen. En omdat deze verleidingen voor ons, net als voor Christus, veel subtieler zijn dan de overduidelijke verleidingen, wil ik graag even erop ingaan.

„Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg dan, dat deze stenen broden worden.“

Wat Satan verder ook doet, hij zal in ieder geval onze begeerten aanspreken. Het is veel gemakkelijker voor hem om in te spelen op onze natuurlijke behoeften, dan de moeite te doen nieuwe in ons op te wekken. Jezus had een voelbare, begrijpelijke honger naar het voedsel waarmee Hij zijn sterfelijke lichaam in stand hield. Hij vastte veertig dagen en veertig nachten. Waarom niet iets eten? Hij lijkt op het punt te staan zijn vastenperiode te beëindigen, of zal dat spoedig moeten doen. Waarom niet gewoon de stenen in brood veranderen en opeten?

De verleiding ligt *niet* in het eten. Hij had eerder gegeten, Hij zou gauw weer gaan eten en Hij moest gedurende de rest van zijn sterfelijke bestaan ook eten. De verleiding ligt in de *manier waarop* – op een gemakkelijke manier verlichting krijgen door zijn macht te misbruiken en niet op de juiste tijd en manier willen wachten. Het is de verleiding om de geriefelijke Messias te worden. Waarom alles op de moeilijke manier doen? Waarom jezelf de bevrediging ontzeggen als je met een bescheiden compromis deze broodnodige voeding kunt verkrijgen? Maar Christus zal niet zelf-

**„Indien Gij
Gods Zoon zijt,
zeg dan, dat
deze stenen
broden worden.”**

Edvard Munch

**„Indien Gij
Gods Zoon zijt,
werp Uzelf dan
naar beneden;
(. . .) Aan zijn
engelen zal Hij
opdracht geven
aangaande u.”**

**„Dit alles zal
ik U geven,
indien Gij U
nederwerpt en
mij aanbidt.”**

Sydney E. King

Toen zeide
Jezus tot hem:
Ga weg, satan!
Er staat immers
geschreven:
De Here, uw God,
zult gij aanbidden
en Hem alleen
dienen. Toen liet
de duivel Hem
met rust."

(Matteüs 4:1-11)

De Heiland had een zeer ongeriefelijk leven en ik geloof dat hetzelfde vaak voor ons geldt wanneer we zijn naam op ons nemen.

zuchtig om onverdiend brood vragen. Hij zal liever de bevrediging zonodig tot in het oneindige uitstellen dan zijn verlangens bevredigen met wat niet van Hem is.

De seksualiteit geeft ook hoogstaande, heilige lichamelijke bevrediging waarvan wij mogen genieten. Zij is zowel natuurlijk als aantrekkelijk. Zij werd ons door God gegeven om ons als God te maken. Maar zij behoort ons niet toe zonder dat wij een prijs moeten betalen. Niet meteen of op de geriefelijke manier. Niet door een gemakkelijk misbruik van eeuwige machten. Zij moet in de loop der tijd verdiend worden door zelfbeheersing. Zoals dat voor al wat goed is geldt, kan zij alleen door God gegeven worden, niet door Satan. Bij een confrontatie met die natuurlijke begeerte, *moet* een volging van Christus bereid zijn te zeggen: „Ja, maar niet op deze manier”. Op de juiste tijd, uit liefde en binnen de huwelijksrelatie. De gepaste en heilige lichamelijke relatie tussen een man en een vrouw maakt net zo goed – zelfs nog meer – deel uit van Gods plan voor ons als het eten van ons dagelijks brood. Maar er bestaat geen geriefelijke Messias. Zaligheid wordt alleen door zelfbeheersing en opoffering verkregen. Ik smeeik jong en oud niet toe te geven aan lichamelijke verleidingen.

„Indien Gij Gods Zoon zijt, werp Uzelf dan naar beneden” van het dak van de tempel.

Satan wist dat de tempel voor het volk van Israël het centrum was van het godsdienstige leven. De belofde

Messias zou naar de tempel gaan. Ook op dat moment gingen velen van en naar de plaats van aanbidding, velen, die vanwege hun tradities en ongelof Jezus nooit als hun Verlosser zouden aanvaarden. De verleiding van Jezus zou zo gesteld kunnen worden: „Waarom stort je jezelf niet op dramatische wijze naar beneden, zodat, wanneer de engelen komen en je op handen dragen, zoals de Schriften dat zeggen, velen je zullen volgen en geloven? Ze hebben je nodig. Jij heb hen nodig – om hun ziel te redden. Deze mensen behoren tot het verbondsvolk. Hoe kun je ze dit beter doen inzien dan door jezelf onbevreesd van deze tempel af te werpen? De Messias is echt gekomen.”

Deze verleiding is nog subtieler dan de eerste. Dit is een geestelijke verleiding, een drang die veel groter nog is dan de behoefte aan brood. Zou God Hem redden? Zou Hij dat doen? Zal Jezus goddelijke begeleiding krijgen bij de zending waaraan Hij nu begint? Misschien moet Hij, alvorens eraan te beginnen, een laatste verzekering daarvan krijgen. Waarom niet een geestelijke bevestiging ontvangen, een trouwe groep volgelingen verwerven, en Satan van antwoord dienen met een beroep op Gods macht? Nu. Op de gemakkelijke manier. Van het dak van de tempel af.

Maar Jezus weerstaat de geestelijke verleiding. Zelfverloochening en zelfbeheersing maken ook deel uit van een goddelijke voorbereiding. Hij zou volgelingen krijgen en een bevestiging ontvangen. Maar *niet op deze manier*. Hij had de bekeerlingen noch de bevestiging verdiend die hij uiteindelijk ruimschoots zou verdienen. Zijn zending was nog maar nauwelijks begonnen. De beloningen zouden uiteindelijk wel komen. Zelfs de Zoon van God moest wachten.

Dus vraag ik u in geestelijke zaken geduld te oefenen. Misschien is uw leven anders geweest dan het mijne, maar dat betwijfel ik. Ik heb moeten worstelen om te weten te komen hoe ik tegenover God stond. Zelfs tiener vond ik bidden moeilijk en vasten nog moeilijker.

Mijn zending was niet makkelijk. Als student werkte ik hard en ik kwam er later achter dat ik daarna ook nog hard moest werken. Als volwassene heb ik geweest om en verlangd naar leiding. Ik heb het gevoel dat ik geen enkel goed resultaat gemakkelijk verkregen heb, maar ik leef al lang genoeg om daar dankbaar voor te zijn.

Het is Gods bedoeling dat wij ons potentieel als kind van God ontdekken zonder een dramatisch iets als een sprong van de tempel. Allen, uitgezonderd een profetische minderheid, moeten in stilte en op niet specta-

Koester uw geestelijke lasten, want God zal door die lasten met u spreken en zal u gebruiken om zijn werk te doen, als u uw lasten goed draagt.

culaire wijze het werk van de Heer doen. En wanneer u moeite doet om Hem te leren kennen, om te weten te komen dat Hij u kent; wanneer u tijd besteedt aan bescheiden dienstbetoon en ongemakken voor lief neemt, zult u ontdekken dat Hij zijn engelen opdracht heeft gegeven aangaande u, en dat zij u op de handen zullen dragen (zie Matt. 4:6). Dit gebeurt misschien niet direct. Dit zal waarschijnlijk niet direct gebeuren, maar het feit dat het lang duurt, heeft een doel.

Koester uw geestelijke lasten, want God zal door die lasten met u spreken en zal u gebruiken om zijn werk te doen, als u uw lasten goed draagt.

Vat moed als alles steeds moeilijker wordt naarmate u meer uw best doet. Zo is het de beste mensen die ooit geleefd hebben ook vergaan.

Gefrustreerd zal Satan nu ter zake komen. Als zijn lichamelijke en geestelijke verleidingen geen succes hebben, zal hij de Heiland – en ons – gewoon ronduit een voorstel doen. Op een hoge berg, waar men de koninkrijken der wereld met hun heerlijkheid kan overzien, zegt Satan: „Dit alles zal ik U geven, indien Gij U nederwerpt en mij aanbidt.”

Satan compenseert zijn gebrek aan subtiliteit hier met de grootsheid van zijn aanbod. Het maakt niet uit dat het niet aan hem is deze koninkrijken te vergeven. Hij vraagt gewoon aan de grote Jehova, de God van hemel en aarde: „Wat wil je hebben? Gewoon brood wil je niet. Dramatisch de Messias spelen weersta je, maar niemand kan wereldse weelde weerstaan. Zeg

maar wat je hebben wilt.” Satan gaat hier af op zijn eerste artikel des ongeloofs – de onduidelijke overtuiging dat in deze wereld alles voor geld te koop is.

Eens zal Jezus de wereld regeren. Hij zal elk rijk in die wereld regeren. Hij zal de Koning der koningen en de Heer der heren zijn. *Maar niet op deze manier.* Hij moet een zeer ongeriefelijk traject volgen om dit te bereiken. Het bereiken van de troon der genade wordt voorafgegaan door arbeid en verdriet en opoffering. Ongeveer 7 eeuwen daarvoor had Jesaja over Hem geprofeet:

„Hij was veracht en van mensen verlaten, een man van smarten en vertrouwd met ziekte, ja, als iemand, voor wie men het gelaat verbergt; hij was veracht en wij hebben hem niet geacht.

„Maar om onze overtredingen werd hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld; (. . .)

„Hij werd mishandeld, maar hij liet zich verdrukken en deed zijn mond niet open; als een lam dat ter slachting geleid wordt, (. . .) zo deed hij zijn mond niet open” (Jes. 53:3, 5, 7).

Moet een plaats in het koninkrijk van God echt zo moeilijk verkrijgbaar zijn? Dat kan toch gemakkelijker? Kunnen we ons niet inkopen? Iedereen heeft toch zo zijn prijs, niet? Soms vragen we het ons af. Maar nee, niet iedereen heeft zo zijn prijs. Sommige dingen kunnen *niet* gekocht worden. Geld en roem en aardse glorie zijn niet onze eeuwige maatstaven. Het is zelfs zo dat als wij niet voorzichtig zijn, geld en roem in aardse glorie tot eeuwige foltering kunnen leiden.

Hoezeer deze kerk en u en ik ook de middelen nodig hebben om ons te voeden en te kleden en het werk van het koninkrijk te doen, we hoeven er niet onze ziel voor te verkopen. In deze tijd zijn er velen die anderen proberen over te halen onverstandige aankopen te doen of gebruik te maken van „eenmalige” kansen. Vaak wordt iets voor niets aangeboden – geriefelijke manieren om snel en zonder veel moeite veel geld te verdienen. Helaas worden veel goedgelovige mensen misleid door sluwe oplichters. Wij kunnen ons deel van de overvloed van de aarde verkrijgen, maar *niet op deze manier.*

Een goed inkomen, goede studieresultaten of wat voor eerlijke bezigheid dan ook, is belangrijk. Het is de moeite en het wachten waard om hard te werken, serieus te proberen, en te verdienen dat er fijne dingen gebeuren. En zij zullen gebeuren, vaak eerder dan u denkt. Maar het zal niet gemakkelijk zijn.

Het is moeilijk om het zonder lichamelijke bevredi-

ging, geestelijke bevestiging of materieel bezit te stellen, maar soms kunnen we niet anders, want nergens in ons christelijk verbond wordt ons een geriefelijk leven gegarandeerd. Wij moeten hard werken en het goede doen, dan zal ooit onze kans komen. En wan-

neer we het geprobeerd hebben, en gewacht hebben op wat maar niet voor ons weggelegd leek, *dan* zullen de engelen komen om ons te dienen (zie Matt. 4:11). Voor die bediening in uw leven bid ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Van het gebiedspresidium

Bijzondere zorg voor het gezin

Het presidium van het Gebied Europa

In 1841 werd Brigham Young door de Heer geboden om 'bijzondere zorg te dragen voor [zijn] gezin' (LV 126:3, cursivering toegevoegd). Dit gebod is in alle evangeliëbedelingen gegeven en geldt voor alle heiligen der laatste dagen. Twee hedendaagse profeten hebben onderwezen:

'Het belangrijkste werk van de Heer dat u ooit als vader zult doen, ligt binnen de muren van uw eigen huis.' (Harold B. Lee.)

'Geen enkel succes weegt op tegen falen in het gezin.' (David O. McKay.)

De vraag is: dragen we *bijzondere zorg* voor ons gezin en slaan we acht op de raad die ons wordt gegeven door God en zijn heilige profeten?

Een manier om dit na te gaan is de volgende controlelijst in te vullen. Deze oefening kan tijdens een gezinsavond of een gezinsraad gedaan worden. De tien handelingen moeten grondig besproken en de vakjes eerlijk aangekruist worden.

Als de lijst is ingevuld, verbindt u de aangekruiste vakjes met een lijn. Op die manier wordt uw gezinspatroon grafisch weergegeven.

Zie verder onderaan blz. 2.

Controlelijst 'Zorg voor het gezin'

In ons gezin	Altijd	Soms	Nooit
1. houden we 's ochtends en 's avonds familiegebed (3 Ne. 18:15-21; Alma 34:17-27)	☐	☐	☐
2. bidden we voor elke maaltijd, waarbij we de Heer danken voor zijn zegeningen en Hem vragen het eten te zegenen (Dan. 6:10; LV 59:7, 21)	☐	☐	☐
3. houden we elke maandag of andere dag van de week een goed voorbereide gezinsavond (LV 68:25-28; LV 93: 40-48)	☐	☐	☐
4. heiligen we de sabbatdag en gaan we als gezin naar de kerk (Ex. 20:8-11; LV 59:9-14)	☐	☐	☐
5. leven we de vastenwet na door op de eerste zondag van de maand twee maaltijden over te slaan en een royale vastengave te schenken (Jakob 2:17-19; Matt. 6:16-18)	☐	☐	☐
6. betalen we trouw, eerlijk en gewillig onze tiende (Mal. 3:8-12; LV 119:4)	☐	☐	☐
7. eren, respecteren en houden de kinderen van hun ouders (Deut. 5:16; Ef. 6:1-3). De ouders respecteren en houden van hun kinderen en voorzien in hun stoffelijke en geestelijke behoeften (Ef. 6:4; 1 Tim. 3:1-5)	☐	☐	☐
8. bestuderen we dagelijks de Schriften en leven we volgens de wetten, beginselen, verordeningen en leringen van het evangelie van Jezus Christus (Joh. 5:39; LV 1:37-39)	☐	☐	☐
9. leren we om anderen te dienen door de huiselijke taken te verdelen, zoals de afwas doen, de vloer schrobben, de bedden opmaken, onkruid wieden, kleren opruimen, en andere klusjes in en om het huis (Mos. 2:17-21; 1 Joh. 4:20-21)	☐	☐	☐
10. creëren wij een open en harmonieuze sfeer door vriendelijke woorden te spreken, vriendelijke daden voor elkaar te verrichten en alles te doen om de Heilige Geest bij ons te hebben (Mos. 4:14-15; Joh. 13:34-35)	☐	☐	☐

Een unieke organisatie

17 maart is een belangrijke datum in het leven van HLD-vrouwen. Het is de verjaardag van de ZHV - een unieke organisatie voor vrouwen in de hele wereld. Als vrouwen in de kerk worden wij enorm gezegend door deze organisatie.

Sinds er in Nauvoo achttien zusters bij elkaar kwamen voor de oprichtingsvergadering, is het ledental van de organisatie gestegen tot ruim twee miljoen, waarvan er 53.000 verspreid over 24 Europese landen wonen.

De ZHV werd onder goddelijke inspiratie door Joseph Smith georganiseerd. Geen enkele andere vrouwenorganisatie is zo tot stand gekomen, geen enkele organisatie kan haar leden dezelfde goddelijke leiding geven.

De doelstellingen van de ZHV zijn in de 147 jaar van haar bestaan onveranderd gebleven:

1. individuele getuigenissen van Jezus Christus opbouwen
2. het gezin sterken
3. liefdediensten verrichten

4. de priesterschap ondersteunen.

De liefde en het vertrouwen die opbloeien waar zusters samen aanbidden, leren en dienen, zijn slechts een voortzetting van een eerdere omgang met elkaar. Onze goddelijke oorsprong heeft ons een geestelijke fijngevoeligheid gegeven die hier uit onze omgang moet blijken. Liefde, vertrouwen en fijngevoeligheid worden onder andere ontwikkeld door als huisbezoekster onzelfzuchtig te dienen, waardoor zowel de geefster als de ontvangster gezegend worden.

Bij de honderste verjaardag van de ZHV, in 1942, schreef het Eerste Presidium een felicitatiebrief aan het ZHV-presidium waarin stond: 'De leden [van de ZHV] mogen niet toestaan dat andere verplichtingen het werk in deze vereniging verhinderen of bemoeilijken. Ze moeten de ZHV voorrang geven boven alle andere sociale en gelijksoortige instellingen. Wij dringen hierop aan omdat het

Marilyn J. Lasater, Colleen W. Asay, Helene Ringger

werk in de ZHV intellectuele, culturele en geestelijke waarden omvat die in geen enkele andere organisatie gevonden worden en die voorzien in alle behoeften

van haar leden.'

Mogen wij bij de verjaardag van deze unieke organisatie zo leven dat we haar tot zegen zijn, opdat zij ons tot zegen zal zijn.

Richtlijnen voor huisbezoek

1. Met iedere zuster is er elke maand contact (door een bezoek, telefoontje of brief). Een persoonlijk bezoek wordt minstens een keer per kwartaal afgelegd.

2. Elk koppel huisbezoeksters doet maandelijks verslag van hun bezoeken en andere contacten. Van alle bezoeken en contacten tussen een zusster en haar huisbezoeksters wordt een verslag bijgehouden.

Vragen of suggesties kunnen gestuurd worden naar:

The Area General Board Representatives
c/o The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Office of the Area Presidency
Postfach 300162
6000 Frankfurt am Main 50
West-Duitsland

Vervolg van blz. 1

De grafiek zal misschien nog meer aanspreken als u boven de drie kolommen *celestiaal*, *terrestriaal* en *celestiaal* zet. Dan vraagt u uzelf af of uw gezin volgens de celestiale wet leeft (de 'altijd'-kolom) of volgens

een lagere wet.

Ik herinner alle gezinshoofden eraan dat zij zonder hun kinderen niet vervolmaakt kunnen worden; zonder hen kunnen zij geen volheid van vreugde ontvangen. Daarom is het essentieel dat men

'verbindende schakels' als gebed, schriftstudie, gezinsavond, het heiligen van de sabbatdag en alle andere zaken die in de controlelijst genoemd worden, gebruikt om de gezinsband stevig te houden (zie LV 128:18).

Mogen wij 'bijzondere zorg voor ons gezin dragen' en een volheid van vreugde ontvangen.

Carlos E. Asay
Hans B. Ringger
John R. Lasater

F. Enzo Busche bezoekt Ring Utrecht

Tempelpresident spreekt met jeugd

President Busche, vertaald door ringpresident Max van der Put.

Op zaterdag 10 december j.l., de eerste dag van de halfjaarlijkse conferentie van de Ring Utrecht, werd een bijeenkomst gehouden die voor Nederland uniek was: een alleen voor de jeugd toegankelijke 'haardvuurmiddag' met ouderling F. Enzo Busche, president van de Frankfurt-tempel, tevens lid van het Eerste Quorum der Zeventig. Ringpresident M. van der Put liet vriendelijk doch beslist weten voor wie de haardvuurmiddag bestemd was: 'Broeders en zusters boven de achttien jaar zijn niet uitgenodigd ...' [Als Kerknieuws-correspondent wist ondergetekende dispen-

satie te krijgen, en hij was een van de zéér weinigen.] De maatregel sorteerde het gewenste effect: een privé-bijeenkomst' voor de jeugd met de tempelpresident.

Uit de bijeenkomst, die ruim anderhalf uur duurde, bleek duidelijk dat president Busche een sterke affiniteit voelt met de jeugd (zie ook het artikel over de jeugdtempelpreis van het District Antwerpen op blz. 13 van Kerknieuws). Hij is ervan doordrongen dat zij een sterke geestelijke basis nodig heeft om in deze tijd overeind te blijven. Hij vertelde dan ook uitvoerig over zijn eigen bekering en

het proces waardoor die basis in zijn leven tot stand kwam. Zelf had hij een periode van onzekerheid doorgemaakt, een onzekerheid die nog was verergerd door de verschrikkingen van de Tweede Wereldoorlog. In die periode probeerde hij te ontdekken wie hij eigenlijk was en of God echt bestond. Zijn innerlijke strijd bracht hem er uiteindelijk toe om intens tot God te bidden, en de geestelijke ervaring die daarop volgde was een keerpunt in zijn leven; duidelijk voelde hij God door de Heilige Geest tot hem zeggen: 'Maak je geen zorgen; je bent mijn kind.' Hij verzekerde zijn jeugd

toehoorders dat God zich door zijn Geest aan iedereen openbaart die Hem zoekt. Met deze basis was hij klaar om het evangelie te aanvaarden.

Amusant waren de verdere ervaringen die tot zijn doop en zijn eerste toespraak in de kerk leidden; de innerlijke strijd tussen trots en nederigheid, tussen zelfvertrouwen en onzekerheid, en het uiteindelijke getuigenis dat dit de ware kerk van Jezus Christus is, en dat God ons echt helpt als we Hem daarom vragen en in Hem geloven.

Dit soort 'privé-bijeenkomsten' is een uitstekend initiatief die de jeugd de belangrijke plaats geeft die zij verdient, en een bewijs dat onze leiders de jongeren willen helpen om aan hun geestelijke weg te timmeren.

Merryn Jongkees

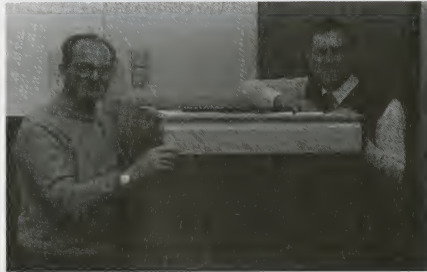
Robert Brouwer uit de Wijk Utrecht verzorgt een muzikaal intermezzo.

Centrum voor familiegeschiedenis in Apeldoorn

Sinds december 1988 is Nederland zijn eerste centrum voor familiegeschiedenis rijk. Het centrum is ondergebracht in het gebouw van de Wijk Apeldoorn en zal op deze centrale locatie een belangrijk hulpmiddel worden voor leden en niet-leden uit heel Nederland die aan hun familiegeschiedenis willen werken. Op vrijdag 23 december j.l. sprak Kerknieuws-correspondent Merryn Jongkees in Apeldoorn met broeder Anton van Dam uit de Gemeente Emmen, die veel voorbereidend werk heeft verricht, en broeder Stijnes Heijdemann uit de Wijk Apeldoorn, die geroepen is als hoofd van het centrum.

Laten we eerst de voorgeschiedenis van dit centrum bekijken. U bent daar nauw bij betrokken geweest, broeder Van Dam.

'Inderdaad, begin 1987 werden mijn vrouw en ik op zending geroepen om een bibliotheek voor familiegeschiedenis op te starten in Apeldoorn. De kerk stelt zich ten doel om in elke ring een centrum voor familiegeschiedenis te organiseren. De voorbereidingen voor dit centrum verliepen echter wat langzamer dan verwacht, dus gingen wij ons in juni 1987 ook bezighouden met extractiewerk. Uiteindelijk hebben we ook drie maanden in Bad Vilbel gewerkt op het bestelhuus voor microfilms, waar we veel nuttige ervaring hebben opgedaan met de procedures voor het bestellen van microfilms. Toen onze zending was afgelopen, waren de voorbereidingen voor dit centrum nog niet rond, maar ik werd geroepen als hogeraadslid voor familiegeschiedenis van de Ring

Utrecht, en in die functie ben ik er verder aan blijven werken. Eind oktober was alles eindelijk rond en konden we het benodigde materiaal bestellen en dit lokaal [het jeugdwerklokaal van de Wijk Apeldoorn] inrichten. Broeder Heijdemann is nu geroepen als hoofd van het centrum; ik ben hem aan het inwerken en mijn eigen werkzaamheden hier aan het afbouwen.'

Maar als hogeraadslid houdt u wel de supervisie over dit centrum. Dat klopt, ja. Broeder Heijdemann komt er sowieso niet alleen

voor te staan, broeder en zuster Peters uit de Wijk Amersfoort zijn geroepen als medewerker in dit centrum.

'Al met al heeft het een tijdje geduurd voor we hier van start konden gaan, maar nu het centrum er is, hebben we er hoge verwachtingen van.'

We horen in de kerk veel over centra voor familiegeschiedenis. Wat is het nu precies?

'Een centrum voor familiegeschiedenis, of afgekort CFG, is een gelegenheid waar je op afleesapparatuur microfilms en microfiches

kunt bekijken en zo informatie kunt vinden over je voorouders', vertelt broeder Heijdemann. 'Er lopen medewerkers rond aan wie je vragen kwijtkunt en die je kunnen helpen met je onderzoek. Er zijn verschillende soorten centra, de kleinste wordt een 'fase 1' genoemd, de grootste een 'fase 4'; wij hebben hier een 'fase 4'-centrum.'

Welk materiaal is er hier beschikbaar en wat kunnen de mensen ermee doen? 'Er staan hier vier leesapparaten voor microfilms, twee leesapparaten voor microfiches, een kopieerapparaat voor microfiches en -films, en een kast

voor de Internationale genealogische index (IGI) en de catalogus van de bibliotheek voor familiegeschiedenis in Salt Lake City (CBF)', somt broeder Heijdemann op. 'De IGI en de CBF zijn belangrijke hulpmiddelen bij familiehistorisch onderzoek. De IGI is een index op microfiches, waarop je kunt nagaan of er al tempelwerk voor je voorouders gedaan is. De laatste uitgave van deze index bevat zo'n 110 miljoen namen. De CBF bevat vier onderdelen: - een index van landen en plaatsen waar verslagen gefilm zijn, met de betreffende filminnummers; deze films kunnen dan in Bad Vilbel of Salt Lake City tegen betaling besteld wor-

den en hier bekeken; - een index van auteurs en titels van genealogische literatuur; - een index op achternaam; - een lijst met trefwoorden. Vooral de index van landen en plaatsen zal veel gebruikt worden.'

'Verder kunnen de mensen hier nog tienjarige tafels bestellen', vult broeder Van Dam aan. 'Dit zijn lijsten van mensen die in een tijdvak van tien jaar geboren zijn, bijvoorbeeld tussen 1862 en 1871. Dit kan heel handig zijn als je iemands geboortedatum niet exact weet.'

Wat moeten de mensen niet verwachten van een centrum voor familiegeschiedenis?

'Dat ze er meteen hele stambomen kunnen weghalen', zegt broeder Van Dam lachend. 'Je kunt zelfs niet meteen microfilms bekijken, want alle microfilms moeten besteld worden. De films blijven hier dan voor drie maanden of voor onbepaalde duur. Op een gegeven moment heb je dus wel een aardige hoeveelheid films die voor onbepaalde duur in

een centrum blijven, maar het zou wel heel toevallig zijn als dat precies de film was die je nodig hebt.'

Welk voorbereidend werk kunnen de mensen thuis doen?

'Zoveel mogelijk informatie bij elkaar zoeken', zegt broeder Heijdemann, 'namen, plaatsnamen, namen van kerken, geboortedatums, alles wat je hebt, dan kunnen we hier verder gaan zoeken.'

Wanneer kunnen de mensen terecht en moeten zij een afspraak maken?

'We zijn op dinsdagmiddag en op vrijdagmiddag open van 13.00 tot 17.00 uur. De mensen moeten *zeer* bestlist een afspraak maken', zegt broeder Van Dam (zie kader voor telefoonnummers). 'Er kunnen hier zo'n zes mensen tegelijk aan de apparatuur werken, en als de zaak eenmaal goed gaat lopen en de mensen bellen niet voor een afspraak, lopen ze grote kans dat de apparatuur bezet is. Bij een CFG in Duitsland waar ik ben geweest, moeten mensen zeker drie

Belangrijke gegevens over het centrum voor familiegeschiedenis in Apeldoorn:

Openingstijden:

Dinsdag en vrijdag,
13.00 - 17.00 uur.

Adres:

Gebouw Wijk Apeldoorn,
Boerhavestraat - hoek
Edisonlaan.

Telefoon:

055-211179;
S. Heijdemann 055-668482.

Kosten:

- gebruik apparatuur: gratis.

- bestelling microfilms:

f 11,50 (3 maanden).

f 16,50 (onbepaalde duur).

NB: De bestelde films blijven eigendom van de kerk; ze kunnen alleen in de bibliotheek worden bekeken en worden niet meegegeven aan aanvragers of anderen.
- kopie informatie op microfilms/-fiches: f 1,25.

Reserveren:

Voor elk bezoek moet een afspraak gemaakt worden.

Een kopieerapparaat om gegevens van microfilms op papier te krijgen.

maanden van tevoren een afspraak maken, zo'n toeloop is er daar. Hopelijk wordt het hier ook zo ...'

Hoe ervaart u uw werk hier?

'We voelen ons nog echt als beginnelingen', zegt broeder Heijdemann, 'maar we raken er al aardig in thuis. Het fijnste aspect van dit werk is je contact met mensen.' Broeder Van Dam beaamt dit monddig:

'Toen we hier net begonnen waren, kwamen er een paar niet-leden kijken. We konden nog lang niet al hun vragen beantwoorden, maar we konden ze wel het een en ander over de kerk en het evangelie vertellen. En zo ben je eigenlijk met twee dingen tegelijk bezig: je helpt mensen met hun familiegeschiedenis, maar je doet er meteen een stuk zendingswerk bij. Dat is toch de mooiste combinatie die je je maar kunt bedenken!

Links: de Internationale genealogische index: een lijst op microscife met namen waarvoor al tempelwerk verricht is.

Ring Den Haag houdt conferentie in het teken van genealogie

Tentoonstelling familiegeschiedenis

Op zaterdag 3 december j.l. organiseerde de Ring Den Haag een uitgebreide informatiemiddag over familiegeschiedenis in het gebouw van de Wijk Den Haag. Het geheel stond onder leiding van broeder C. de Bruijn, hogeraadslid voor familiegeschiedenis van de ring. De middag omvatte een grote tentoonstelling, waarbij alles wat met familiegeschiedenis te maken heeft, werd getoond.

Een tiental ervaren onderzoekers en onderzoeksters stelden hun familiegeschiedenis en stamboom tentoon, en waren beschikbaar om de vele vragen van de bezoekers (ruim 250) te beantwoorden. Er was een informatiestand waar ondermeer inlichtingen werden verstrekt over het Centraal Bureau voor Genealogie, nieuwe handboeken en formulieren verkocht werden, en informatie gegeven

werd over te vestigen centra voor familiegeschiedenis.

Het gebruik van de Internationale genealogische index (IGI, een index van namen waarvoor tempelwerk verricht is) werd op twee leesapparaten voor microfiches getoond, en er waren twee pc's waarop het softwareprogramma voor familiegeschiedenis, Personal Ancestral File, gedemonstreerd werd. Ook kon men zien hoe het extractieprogramma

in zijn werk gaat. In een ander vertrek werd een doorlopende filmvoorstelling gegeven over het ontwikkelen en bewaren van microfilms in de 'Granite Mountain Vault' bij Salt Lake City.

De middag was een bijzondere gebeurtenis waarop velen verrijkt werden met ideeën en hernieuwde motivatie om voor hun overleden voorouders te werken.

C. de Bruijn

Zuster T. van der Grift uit de Gemeente Delft toont een deel van haar familiegeschiedenis.

Broeder N. Kroese uit de Wijk Haarlem demonstreert het softwareprogramma Personal Ancestral File.

Summiteerkamp Ring Den Haag en Ring Utrecht

Onderdeel van het jonge-vrouwenprogramma van de kerk is dat 16- en 17-jarige meisjes die aan vier JV-kampen hebben deelgenomen, worden uitgenodigd voor een 'Summiteerkamp': een kamp waarin de opgedane kampeervaardigheid rigoreus wordt getest. Eind vorig jaar werd het eerste Nederlandse 'Summiteer'-kamp georganiseerd door het JV-presidium van de Ring Den Haag, waarbij ook de meisjes van de Ring Utrecht werden uitgenodigd. Het kamp werd van 17-19 oktober gehouden bij Hotton, in de Belgische Ardennen. Een van de vereisten voor het 'Summiteer'-insigne was dat de meisjes een verslag van het kamp schreven. Hieronder een impressie van hun ervaringen:

Sandra Gout: 'Nog nooit heb ik in drie dagen zoveel gedaan (...) Deze dagen hebben veel indruk op mij gemaakt. Ik heb mezelf in de natuur leren kennen, en heb ook God beter leren kennen. Ik houd nu meer van Hem dan ik al deed.'

Ilja Koens: 'Tijdens de hike liep iedereen om de beurt een stuk met de kaart of met het kompas. Het was een schitterende tocht (...) Te gek, zo'n overlevingskamp.'

Iowah Munters: 'We moesten vlotten maken, klimmen en abseilen (...) Met de vlotten gingen we van twee watervallen af. De band tussen alle meisjes was zo ontzettend goed, dat het best moeilijk was om afscheid te nemen.'

Sandy Koorevaar: 'Zodra we op de kampplaats aankwamen, konden we klimmen en abseilen. Het was een gaaf en tof kamp waar ik heel erg veel heb geleerd.'

Rineke de Bruijn:

'Heuvels, dalen, bomen in herfstkleuren, riviertjes, weiden, velden, wolkenpartijen: hoe schitterend is de schepping voor ons gemaakt.'

Petra Gout: 'Het belangrijkste dat ik hier geleerd heb, is samenwerking. Ik leerde dat vooral toen we de rivier moesten oversteken (...) Je krijgt ook heel veel opbouwende gedachten.'

Judith van Vliet: 'Ik heb zoveel meegemaakt, geleerd en zoveel moois gezien, dat ik het voor geen goud had

willen missen (...) Ik heb doorgezet en niet toegegeven aan vermoeidheid en pijn, en nu weet ik dat ik toch meer kan dan ik van mezelf verwacht had.'

Wanda van Eeden: 'De laatste dag werden we bij het ontbijt besprenkeld met hemelwater, wat enkelen onder ons creatief deed scheuren en snijden in vuilniszakken, waaruit regencapes ontstonden (...) Ieder kon z'n beste beentje voorzetten.'

Lyyette Ardon: 'Aan het einde van de overlevings-

tocht moesten we met behulp van een kabelbaan over de Lesse (...) Het was 's avonds heel gezellig, in de groep was er een ontspannen sfeer.'

Liesbeth Gout: 'Het is een heel andere dimensie om in het donker te varen (...) Omdat je zoveel samen doet, ontstaat er een echte band en leer je ook veel van elkaar. Met trots zag ik hoe meisjes, die doorgaans als verlegen en schuchter bekend staan, prestatie na prestatie leverden.'

Ina Jansen: 'Het was voor alle deelnemers een geweldige positieve ervaring (...) Ieders inzet, ook die van de begeleiders van de AP-scouting, heeft dit kamp tot een groot succes gemaakt. Het is heel bijzonder om zo samen te kunnen werken. Ons getuigenis is versterkt, ik hoop dat dit kamp een jaarlijks terugkerend iets wordt.'

Nieuw onderkomen Gemeente Den Helder

Sinds september vorig jaar vergadert de Gemeente Den Helder in een kantoorpand dat als kerkgebouw is ingericht. Kerknieuws nam een kijkje.

Oorspronkelijk was het de bedoeling dat de Gemeente Den Helder een nieuw 'fase 1'-kerkgebouw zou krijgen. De kerk heeft echter haar beleid veranderd en keurt alleen nog maar 'fase 2'- of 'fase 3'-gebouwen goed. Voor een 'fase 2'-gebouw is een opkomst van minimaal zeventig personen in de avondmaalsvergadering vereist.

Het oude gebouw aan de Middenweg 166 was te klein voor zeventig mensen. De nieuwe, gehuurde ruimte heeft deze capaciteit wel en is dus in feite een springplank naar een eigen 'fase 2'-kerkgebouw. Op het stadsplan van Den Helder staat deze te bouwen kerk al aangegeven, omdat de grond hiervoor drie jaar geleden is aangekocht.

Het gehuurde pand ligt op een steenworp afstand van het NS-station in het centrum van de stad. Het is bijzonder fraai ingericht en de leden van de Gemeente Den Helder zijn er dan ook bijzonder mee ingenomen.

De kerk kreeg in 1909 voet aan de grond in Den Helder. Twee zendelingen kwamen in de stad en hielden een openbare vergadering. Huisvesting werd hun verleend door ene mevrouw Beerman, die spoedig gedoopt werd. Er

kwamen meer onderzoekers en in de huiskamer van mevrouw Beerman werden de eerste kerkdiensten gehouden. Al spoedig verhuisde men naar een timmermanswerkplaats in de Jansendwarstraat, die na enige verbouwingen tot 1948 in gebruik bleef als kerk.

Tijdens de oorlogsjaren werden de kerkdiensten gehouden in een kippenboet in de gemeente 't Zand.

In 1948 ging de gemeente via een bijgebouwtje van de Nederlands hervormde kerk naar de Weststraat. Van de Weststraat ging het naar de Westgracht. Toen het ook daar te klein werd, ging de kerk naar de Middenweg. Het huidige pand bevindt zich aan de Polderweg 19.

Voor een oudere zuster in de Gemeente (zuster H.M.J. Stijn) is dit haar zesde kerkgebouw. Over enkele jaren wordt hopelijk het voor haar zevende gebouw neergezet.

M. Vreeken

Boven: De vergaderruimte van de Gemeente Den Helder, ondergebracht op de eerste verdieping van een kantoorpand. Het pand wordt gedeeld met een apotheek en een advocatenkantoor.

Midden: De kapel is sober maar functioneel ingericht. Zij biedt ruimte aan zeker zeventig mensen.

Onder: De toegang tot de vergaderruimte is via een kleine hal, die enige zitruimte biedt.

VOOR DE KINDEREN

Maart 1989

„DOCH ZIET, IK ZEG U, DAT
KLEINE KINDEREN SEDERT DE GRONDLEGGING DER WERELD
DOOR MIJN ENIGGEBORENE ZIJN VERLOST.”

(LEER EN VERBONDEN 29:46)

VERHAAL UIT DE SCHRIFTEN

JEZUS BEZOEKT DE NEPHIETEN

Er kon geen licht door het grote, dikke duister heenkomen dat over de aarde lag. Op het land was er een enorme verwoesting. De slechtste mensen waren door aardbevingen en vuur gedood. Niemand kon iets zien en er werd alleen maar geschreeuw van ellende gehoord.

Na drie dagen trok het duister op en veel mensen kwamen bij de tempel bij elkaar. Zij verbaasden zich over de enorme verwoesting. Sommige mensen herinnerden zich de tekenen die er waren geweest toen Jezus werd geboren. Zij begrepen ook dat het duister en de verwoesting de profetie van Samuël over de tekenen bij de dood van de Heiland vervulden.

Plotseling hoorden zij een stem die uit de hemel leek te komen. Het was geen harde stem, maar ze konden het voelen. Zij verwarmde hun hart, maar ze konden het niet verstaan. Ze hoorden de stem weer, maar konden het nog niet verstaan. De derde keer verstonden ze het; de stem zei: „Ziet Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb.”

Toen de mensen omhoog keken, zagen ze een man in een wit kleed uit de hemel komen. Hij ging in hun midden staan. Hij stak zijn handen uit en zei: „Ik ben Jezus Christus, die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd.” De mensen vielen op de grond, want ze schrokken ervan dat hun Heiland voor hen stond.

„Sta op en kom bij Me”, nodigde de Meester hen uit, „Steek je handen in mijn zij en voel waar de spijkers hebben gezeten in mijn handen en voeten. Dan zullen jullie weten dat Ik de God van Israël ben, en voor de zonden van de wereld ben gedood.” De mensen kwamen één voor één naar voren en voelden zijn zij en de tekens van de spijkers in zijn handen en voeten. Zij zagen met hun ogen en voelden met hun handen; zij wisten dat Jezus Christus zijn leven had gegeven en was opgestaan. De mensen riepen uit: „Hosanna! Gezegend zij de naam van de Allerhoogste God!” En zij vielen neer aan Jezus' voeten en aanbaden Hem.

Jezus onderwees hun toen een heleboel fijne dingen over het evangelie. Hij zei hun dat zij de geboden moesten naleven om gelukkig te zijn en leerde hun over de doop. Hij gebood hun dat ze geen ruzie mochten maken, maar dat ze van elkaar moesten houden, zelfs van hun vijanden. Hij riep twaalf bijzondere mannen, die discipelen genoemd werden, om de kerk te leiden. Hij vertelde over de mensen die Hij in Jeruzalem had onderwezen en legde uit dat er nog anderen waren die Hij moest bezoeken. Hij zei tegen de mensen: „Ga naar huis, denk na over de dingen die Ik

heb gezegd en vraag de Vader in mijn naam om je te helpen ze te begrijpen. Ik kom morgen terug.”

Maar de mensen hielden zoveel van Hem dat zij begonnen te huilen. Zij wilden dat Hij langer bij hen bleef, dus bleef Hij. „Zijn er zieken onder jullie?” vroeg de Heiland liefdevol. „Brenge ze hierheen, dan zal ik ze genezen.” Toen ze de zieken bij Hem hadden gebracht, genas Hij ze één voor één. De mensen waren zo blij dat ze zijn voeten kusten en met hun tranen natmaakten.

„Brenge jullie kinderen bij Mij”, zei Jezus. Toen de kinderen bij Hem waren, zei Hij: „Kniel neer op de grond.” Toen knielden Jezus samen met de kinderen neer en bad. De dingen die Hij zei, waren zo geweldig dat ze niet opgeschreven konden worden. Toen Jezus klaar was met bidden, waren de mensen vol van vreugde door deze heilige gebeurtenis.

„Gezegd zijn jullie door jullie geloof”, zei de Meester. „Nu is mijn vreugde volkomen.” Toen huilde Jezus omdat Hij zo blij was.

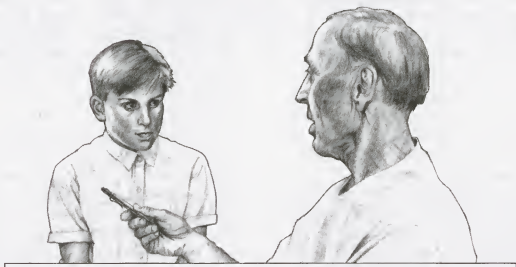
Jezus zegende de kinderen één voor één. Toen bad Hij voor de kinderen en huilde weer. De kinderen hadden zo'n groot geloof in Jezus en hielden zoveel van Hem dat de hemel openging en er engelen kwamen om hen te zegenen. De engelen omringden de kinderen en dienden hen.

De Heiland gaf toen het avondmaal aan de mensen en legde uit dat zij aan Hem moesten denken wanneer ze ervan namen. Hij zei ook: „Bid altijd in je gezin, dan worden je vrouw en je kinderen gezegend.”

Toen Jezus daarna de discipelen zegende, gaf Hij hun de macht om alles in zijn naam te doen. Toen kwam er een wolk over de mensen en ging Jezus terug naar de hemel. Maar de mensen herinnerden zich zijn bezoek en wat Hij hun geleerd had, en zij leerden het aan hun kinderen en kleinkinderen. Door deze leringen was er 170 jaar lang alleen maar vrede onder het volk. □

(Dit verhaal kun je lezen in 3 Nephi 11-18.)

EEN BEGRIJPENDE VRIENDIN

Mark voelde zich niet prettig toen hij in de klas op zijn stoel zat. Dit was in een paar jaar al de derde school waar hij naar toe ging. En hoewel de eerste dag op een nieuwe school altijd de moeilijkste was, zat hem nog iets anders dwars: opa was dood. En niemand thuis kon Mark uitleggen wat er gebeurt met iemand die dood gaat.

Hij zag dat het meisje in de volgende rij naar hem zat te staren. *Waar kijkt ze eigenlijk naar?* dacht hij. Hij had zin om een gek gezicht tegen haar te trekken, maar in plaats daarvan haalde hij zijn nieuwe kladblok en het oude vulpotlood dat opa hem gegeven had tevoorschijn.

„Ik wil dit graag aan jou geven, Mark”, had opa gezegd. „Ik heb het heel veel jaren gehad. Ik schreef er mijn beste ideeën mee op in mijn dagboek. Ik heb prachtige avonturen beleefd op ideeënjacht en ik denk dat jij dat nou ook wel kan.”

„O, opa, had Mark gedacht, *u bent nog niet klaar met uw avonturen! Hoe kan ik nou alleen gaan jagen?* Maar opa's avonturen hielden wel op. Op een wintermiddag had Mark verdrietig en hulpeloos bij een stil graf gestaan. Zelfs opa's potlood in zijn zak kon hem niet troosten.

Mark vermeed iedereen op zijn eerste schooldag. Na school liep hij alleen naar huis. Twee straten van zijn huis kwam er iemand achter hem aan. Het meisje dat

hem in de klas aangestaard had, ging naast hem lopen. „Hoi,” zei ze. „Ik ben Suzanne. Jij bent nieuw hier, hè?”

„Ja”, zei hij en stopte zijn handen in zijn zakken terwijl hij zijn schouders optrok.

„Ik woon op de hoek van de straat waar jij woont”, zei ze. „Het is leuk om iemand in de straat te hebben die net zo oud is als ik. Ik ben blij dat je hier bent komen wonen.” Mark reageerde eerst wat schoorvoetend, maar Suzanne vroeg hem bijna iedere dag na school mee te gaan om iets te doen. Het liefst gingen ze het bos verkennen achter Suzannes huis. Ze praatte veel. En ze werden steeds betere vrienden.

„Laten we gaan picknicken”, stelde Suzanne op een middag voor. „Ik weet een plaatsje te vinden bij de kreek waar een diepe poel vol met vissen is. Vis jij ook wel eens, Mark?”

„Vroeger wel”, zei Mark, plotseling heel ernstig. Hij had zijn vishengel niet meer gebruikt vanaf de tijd dat opa te zwak was om mee te gaan.

Zaterdagmorgen vroeg kwamen ze bij elkaar en liepen ze naar een nabijgelegen poel. „Het is erg mooi hier”, zei Mark. Hij voelde zich bijna gelukkig.

Ze deden aas aan hun haakjes en wierpen uit.

Al gauw boog Marks hengel bijna dubbel. Hij zette zich schrap en begon een grote, gespikkelde forel binnen te halen.

„Dat is de grootste die ik ooit heb gezien!” riep Suzanne uit. Terwijl Mark hem binnenhaalde, zei ze:

„Hij moet wel heel oud zijn, hij is zo groot. Ik durf te wedden dat 't een opa is.“

Mark werd helemaal koud van binnen. Hij keek naar de vis. *Een opa. En hij stond op het punt hem dood te maken.* Hij bukte zich, maakte de wild spartelende vis los en gooidde hem terug in het water.

„Waarom deed je dat?“ vroeg Suzanne.

„Ik kon hem niet laten doodgaan. Hij is een opa.“
Hoewel hij ertegen vocht, vulden zijn ogen zich met tranen.

„O, Mark,“ zei Suzanne, „wat is er?“

„Mijn opa“, snikte Mark. „Hij is de afgelopen winter doodgegaan. Ik mis hem zo. Ik begrijp niet waarom hij me in de steek moest laten. Ik weet niet waar hij heen is gegaan en of ik hem ooit nog zal zien.“

Suzanne nam Mark bij de hand. „Je zult hem weer zien, Mark“, zei ze. „Ik weet waarom hij doodging en ik weet ook waar hij naartoe is.“

Mark keek verbaasd op naar haar. „Waar?“ fluisterde hij. „Waar is hij dan?“

„Z'n lichaam is dood,“ legde Suzanne uit, „maar zijn geest leeft in de geestenwereld.“ Ze glimlachte naar Mark. „Geloofde je opa in Jezus?“

„Ja,“ zei hij, „dat wel. Ik weet niet veel van Jezus, maar opa heeft eens gezegd dat sommige van z'n beste ideeën uit de Bijbel kwamen. Opa hield van goede ideeën.“

„Ik zal je vertellen wat Jezus gezegd heeft, zei Suzanne. „Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven, en een ieder die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven“ (Joh. 11:25-26).

„Dus je ziet,“ ging Suzanne verder. „alleen het lichaam van je opa is dood. Zijn geest leeft nog. Eens zal, door Jezus, zijn geest terugkomen in zijn lichaam en zal hij weer leven. Daarom zei Jezus dat Hij de opstanding en het leven is.“

„Je gelooft dat echt, hè?“

„Ja, inderdaad“ zei Suzanne.

„Waarom?“ vroeg Mark.

„Omdat mijn vader twee jaar geleden doodging. Eerst dacht ik dat ik nooit meer gelukkig zou zijn. Ik miste hem zo! Dat doe ik nog, maar ik ben niet meer verdrietig. Mijn vader geloofde in Jezus en ik ook. Mama liet ons de tekst uit het hoofd leren om ons te troosten.“

„Suzanne, wil je mij ook helpen om die tekst te leren?“ vroeg hij.

„Natuurlijk“, zei Suzanne. „Ik schreef hem in mijn dagboek op de dag dat papa begraven werd.“

„Opa schreef ook in een dagboek. Hij gaf me zijn potlood om mee in mijn eigen dagboek te schrijven, maar ik ben er nog niet mee begonnen. Misschien doe ik het vandaag wel. Heb je nog meer goede teksten die ik op kan schrijven?“

„Meer dan genoeg“, zei Suzanne tegen hem. „Ik kan je zelfs een heel boek vol geven als we thuis zijn. Je kunt je potlood gebruiken om ze in het boek te onderstrepen, want er zijn er teveel om over te schrijven.“

„Wat voor boek is het?“ vroeg Mark.

„Het Boek van Mormon“, zei Suzanne.

Mark keek naar haar brede glimlach en voelde zijn hart warm worden.

„Het Boek van Mormon“, herhaalde hij. Hij had er nog nooit van gehoord. Maar, dacht hij, *als het Boek van Mormon Suzanne gelukkig maakte, kan het mij misschien ook gelukkig maken.* □

PARTICIPATIEPERIODE

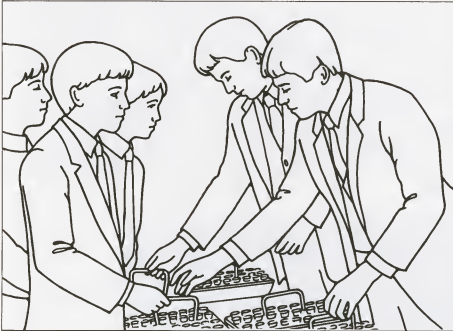
WEES DANKBAAR VOOR HET AVONDMAAL

Pat Graham

Het avondmaal is een zegening. We kunnen laten zien hoe dankbaar we ervoor zijn door eerbiedig te zijn tijdens het avondmaal. Eerbied tijdens het avondmaal betekent dat we aan Jezus denken en aan wat Hij ons geleerd heeft. Door aan het avondmaal deel te nemen, laten we zien dat wij zijn geboden

willen onderhouden en altijd aan Hem willen denken. Jezus Christus heeft de verordening van het avondmaal verscheidene keren geopenbaard. Krip de teksten en plaatjes uit. Bestudeer de genoemde teksten en zet dan de tekst bij het plaatje dat erover vertelt. Kleur de plaatjes en zet ze in de volgens jou goede volgorde.

Leer en Verbonden 59:9

Leer en Verbonden 20:75-79

3 Nephi 18:6-11

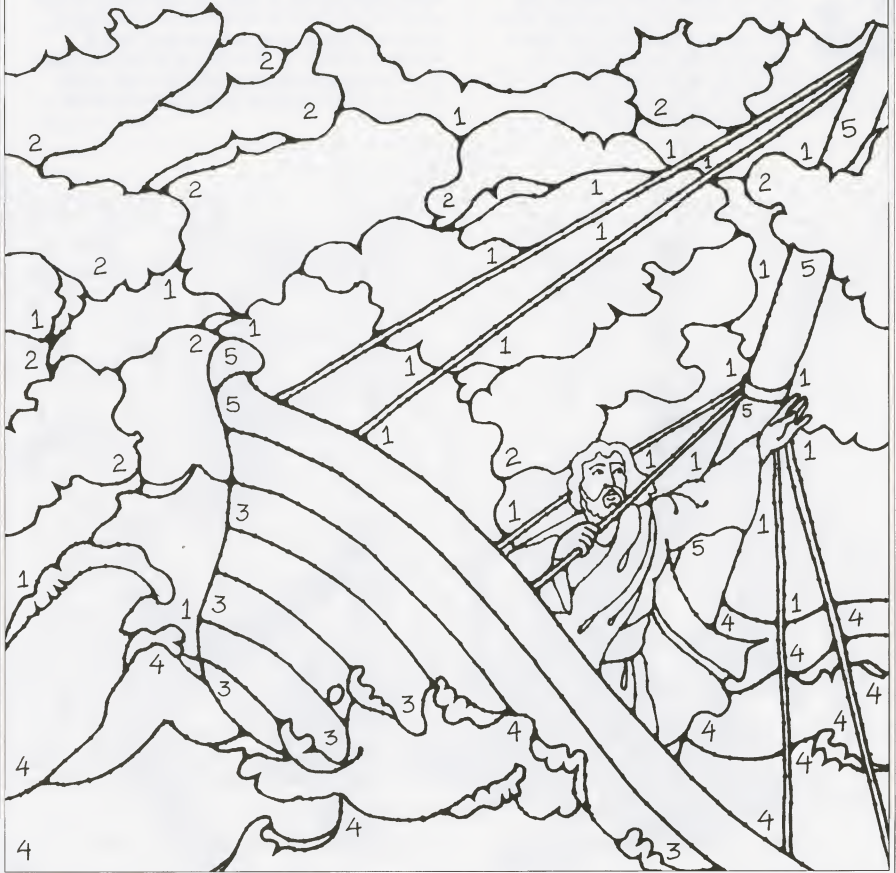
Lucas 22:19-20

JEZUS STILT DE STORM

D. A. Stone

Op een dag toen Jezus en zijn discipelen in een boot waren, kwam er een gevaarlijke storm. „Meester, Meester, we vergaan”, riepen de discipelen. Maar ze vergingen niet, want Jezus stond op en stilde de storm. De discipelen waren verbaasd en zeiden tegen elkaar:

„Wie is toch deze, dat Hij ook aan de winden en aan het water bevelen geeft en zij Hem gehoorzaam zijn?” (Zie Luc. 8:22-25). (Kleur de genummerde vlakken in. Geef alle vlakken met nummer 1 de ene kleur; alle vlakken met nummer 2 een andere kleur enzovoorts.)

Jeugdwerkkinderen Wijk Utrecht zingen in verpleeghuis

Op zaterdag 17 december heeft het jeugdwerk van de Wijk Utrecht gezongen in het Voorhoevehuis, een verpleeghuis waar de oma van het jeugdwerkmeisje Chrystel de Kock al jaren werkt. De kinderen hadden op zondag in de kerk en thuis met hun ouders druk geoefend. We kwamen in de kerk bij elkaar en als jeugdwerkpresidentie besprak ik eerst heel uitgebreid met de kinderen wat ze konden verwachten en wat we precies zouden doen. De kinderen waren vast van plan om aan de mensen te laten voelen hoeveel Jezus Christus van iedereen houdt.

Ze wilden dit laten zien door lief te zijn voor de mensen.

We oefenden de liedjes 'Luid, klokjes, klingelingeling', 'De herdertjes lagen bij nachte' en 'Ere zij God' nog een keer en gingen toen in de auto's van de hulpvaardige Henk van Dam en Jacqueline de Bruyn naar het Voorhoevehuis. Daar werden we hartelijk ontvangen door de vriendelijke hoofdverpleegkundige Tiny van Diemen, die ons de weg wees. We zongen in totaal zes keer: in vijf kamers en in de aula. Alles ging heel goed en de kinderen zongen op hun best. Soms zongen de mensen mee. De kinderen

klaagden niet en waren erg rustig. Na het zingen gaven de kinderen enkele mensen een handje en maakten hier en daar een praatje. De mensen voelden dat de kinderen iets over wilden brengen, dat merkten we aan de blij ogen en de tranen. Tot slot kregen we nog wat limonade en koekjes van zuster van Diemen met nog wat lekkers van mensen uit het publiek.

Iedereen voelde zich blij, we wisten dat we iets goeds hadden gedaan waar onze Hemelse Vader ook blij mee was.

Ik ben dankbaar voor de kinderen en volwassenen,

die zich zo enorm hebben ingezet om dit dienstbetoonproject tot een zeer geslaagde activiteit te maken.

Petra Chardon

Leidsters en kinderen van het jeugdwerk van de Wijk Utrecht in verpleeghuis het Voorhoevehuis

Jeugdtempelreis District Antwerpen

Tegen zes uur in de vroege morgen waren 44 jongeren en 13 volwassenen bij elkaar gekomen in het kerkgebouw van de Gemeente Antwerpen. President Huysmans controleerde nog even of iedereen z'n identiteitskaart, tempel-aanbeveling en ontbijtpakket bij zich had ... en na een gebed voor een goede reis dromde dit hele volkje zich samen in een bus en twee personenwagens richting Frankfurt-tempel. De reis bood een uitstekende gelegenheid om wat bij te praten, nieuwe vriendschappen te sluiten en gewoon gezellig samen te zitten. Rond twaalf uur stonden we met z'n allen aan de tempel, waar we eerst genoten van een lekkere maaltijd uit de tempelkeuken.

De twee doopsessies op vrijdag en de twee op zaterdag zorgden ervoor dat ongeveer 1.700 mensen plaatsvervangend gedoopt werden. In en rond de doopvont waren zowel jongeren als leiding vergaderd in een geest van innerlijke vrede en blijdschap om het werk dat gedaan kon worden. De Vlaamse jeugd, die heus niet altijd brave doetjes zijn, gedroeg zich in de tempel als een erbedig volk. De tempelwerker die ons hielp

was opgetogen en kon enkel zeggen: 'Jullie groep is gewoon wonderbaar! Kom snel terug!' ... Dat was in ieder geval het verlangen van iedere aanwezige.

Buiten de doopsessies werd er ook nog genoten van een wandeling en gezellig keuvelen in Bad Homburg. Een topper was de haardvuuravond op zaterdagavond, waar tempelresident F. Enzio Busche de jeugd toesprak. Hij is echt een man die kan boeien en die aanzet tot nadenken en zelf-evaluatie. In de geest die president Bussche had meegebracht, werd de haardvuuravond met een getuigenisvergadering afgesloten. Er werden getuigenissen gegeven die het hart iets deden, die 'n glimlach om de mond toverden, die bewondering opwekten, die dankbaarheid opriepen. Het was indrukwekkend en op een bepaald moment stond onze buschauffeur - die waar mogelijk aan alles deelnam - recht en zei: 'Ik sta gewoon verstomd van wat ik hier zie en hoor. Ik wist niet dat er nog jongeren bestonden die zo eerlijk en oprecht voor mekaar zijn. Dit weekend heeft me getroffen en ik beloof jullie dat ik er minstens serieus over zal nadenken.' Om hem hierbij te

Vlaamse jeugd voor de jeugdherberg.

helpen gaven we hem bij het afscheid een gesigneerd exemplaar van het Boek van Mormon en een brochure. Wij hebben deze goede man misschien getroffen, maar wij troffen het dat we zo'n fijne, meewerkende buschauffeur hadden.

Op zondagmorgen hielden wij onze zondagse vergaderingen in de jeugdherberg waar wij hadden overnacht ... en na een vlugge middaghap was het alweer tijd om huiswaarts te keren.

Patrick Peeters

Tempelresident F. Enzio Busche spreekt de jonge tempelgangers toe.

Voor de mediatheek

De onderstaande lesboeken zijn samengesteld door de kerkelijke onderwijsinstellingen ten behoeve van het seminarie en het instituut. Ze zijn echter voor alle leden verkrijgbaar en vormen een uitstekend hulpmiddel en een grote verrijking van uw schriftstudie. NB: Het lesboek 'De Leer en Verbonden' is momenteel uitverkocht.

**Instituutslesboek:
Het Boek van Mormon**

Catalogusnummer: PMSI0891DU
Prijs: NLG 16,50 / BEF 300

**Instituutslesboek:
Het Oude Testament, 1**

Catalogusnummer: PMSI0960DU
Prijs: NLG 8,25 / BEF 150

**Instituutslesboek:
Het Oude Testament, 2**

Catalogusnummer: PMSI1103DU
Prijs: NLG 8,25 / BEF 150

Nieuwe leiders

Gemeente Hilversum

Gemeentepresident:
Oscar Lodewijk Henri Panhuizen, 41,
van beroep afdelingschef NOB;
getrouwd met Wilhelmina Janssen,
zij hebben vier kinderen.
Raadgever: A. Bonvani.

Ring Utrecht

Jonge-mannenpresident:
Marten Mulder, 48, uit de Wijk Apeldoorn,
van beroep stukadoor;
getrouwd met Pietje Wagenaar,
zij hebben vier kinderen.

DDR laat zendelingen toe

President Thomas S. Monson presenteert Erich Honecker, voorzitter van de Staatsraad van de DDR, een beeldje aan van een gezin.

De Duitse Democratische Republiek heeft de kerk toestemming gegeven om in dat land zendingswerk te bedrijven en heiligen der laatste dagen uit de DDR op zending te roepen, aldus president Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium.

President Monson keerde onlangs terug van vergaderingen in Berlijn met Oostduitse overheidsfunctionarissen, waaronder Erich Honecker, voorzitter van de Staatsraad, en Kurt Löffler, staatssecretaris voor godsdienstige aangelegenheden. 'Zowel voorzitter Honecker als de heer Löffler waren van mening dat toestemming om zendelingen uit andere landen in de DDR te laten werken, en om heiligen der laatste dagen uit de DDR in andere landen te laten werken, de vriendschap tussen landen zal versterken', zei president Monson. 'De heer Löffler sprak zijn overtuiging uit dat HLD-zendelingen altijd goedwillende ambassadeurs worden, niet alleen van hun eigen land, maar ook van het land waarin zij hun zending volbrengen. De ervaringen van duizenden zendelingen die in de hele wereld gewerkt hebben, staft zijn inzicht', aldus president Monson. De principe-overeenkomst tussen de kerk en de Oostduitse overheid werd tijdens president Monsons bezoek

geformuleerd. De details worden inmiddels uitgewerkt in overleg met het Europese gebiedspresidium en de heer Löffler.

'De overheid heeft onze leden ook toestemming gegeven om verschillende faciliteiten te gebruiken voor jeugdconferenties en andere kerkelijke vergaderingen', zei president Monson. Hij zei dat de heer Löffler in een interview had gezegd dat de heiligen der laatste dagen het respect van de regering genieten omdat zij trouwe burgers zijn die de wet respecteren en in sterke gezinnen geloven, een goede werkmoraliteit hebben en het verlangen naar wereldvrede onderschrijven. 'Het is duidelijk dat er ook verschillen zijn,' zei president Monson, 'maar er zijn veel meer dingen die ons samenbinden, waaronder de dingen die de heer Löffler genoemd heeft.'

President Monson werd bij zijn bezoek vergezeld door ouderling Russell M. Nelson, lid van de Raad der Twaalf, ouderling Hans B. Ringger, lid van het Eerste Quorum der Zeventig en raadgever in het presidium van het Gebied Europa, en plaatselijke kerkleiders. Tijdens zijn bezoek wijdde president Monson een nieuw ringgebouw in Dresden in, en een pas voltooid kerkgebouw in Zwickau. In 1985 werd er in Freiberg een tempel ingewijd.

Kerk helpt Armeense slachtoffers

De kerk heeft een eerste bijdrage geschonken voor de hulp aan de slachtoffers van de aardbeving in Armenië. Op 14 december j.l. heeft ouderling Russell M. Nelson van de Raad der Twaalf in Washington, D.C. een check ter waarde van \$ 100.000,- overhandigd aan Yuriy V. Dubinin, de Russische ambassadeur in de Verenigde Staten. Deze overhandiging vond namens de leiders en leden van de kerk plaats in de Russische ambassade. Ouderling Nelson zei dat de 100.000 dollar een begin is. Waar de behoefte blijkt, zei hij, zal overwogen worden welke andere bijdragen nodig zijn om de slachtoffers te helpen. De aardbeving in Armenië verwoestte drie steden en 28 nederzettingen. Het geld is door het Eerste Presidium beschikbaar gesteld uit bijdragen die leden uit de hele wereld gedaan hebben om slachtoffers van rampen in verschillende landen te helpen. Met deze bijdragen is ook hulp verleend in Ethiopië, Niger, Tchad, Cameroun, Nigeria, Ghana, Bolivia, en aan Aziatische vluchtelingen in de Verenigde Staten. De afdeling welzijnszorg zal de hulpverlening in Armenië nauwlettend volgen. Daarnaast werden de leden van de kerk in het Gebied Europa in januari j.l. gevraagd om extra vastengaven te doneren.

Twee eilanden toegewijd

Twee eilanden in de Indische Oceaan, Mauritius en Reunion, ten oosten van Zuid-Afrika, zijn op respectievelijk 22 en 23 november j.l. toegewijd voor de prediking van het evangelie door ouderling Marvin J. Ashton, lid van de Raad der Twaalf. Op de twee eilanden wonen ruim vierhonderd leden van de kerk, ondergebracht in vijf gemeenten. De vijf gemeenten worden geleid door plaatselijke priesterschapsdragers en voeren het volledige kerkprogramma.

Plannen voor kerkgebouw in Polen

Op 14 december j.l. heeft ouderling Russel M. Nelson, lid van de Raad der Twaalf, gesproken met de Poolse ambassadeur in de Verenigde Staten, Jan Kinast, over een te bouwen HLD-kerk in Polen. Dit gebouw, dat naar verwachting dit jaar in de wijk Wola in Warschau gebouwd zal worden, zal het eerste HLD-kerkgebouw in dat land zijn. Ouderling Nelson zei dat de ambassadeur zich bewust was van de veranderingen in Polen. 'Hij zei dat mensen uit het Westen en andere delen van de wereld, aangemoedigd worden om Polen te bezoeken', aldus ouderling Nelson.

Weer recordaantal bezoekers Temple Square

Evensals in 1987 heeft Temple Square in 1988 een recordaantal bezoekers mogen ontvangen. Het record van 1987, drie miljoen, werd vorig jaar met ruim 1 miljoen overschreden. Joseph F. Horne, directeur van Temple Square, noemt twee redenen voor deze enorme toename: het versturen van brochures en uitnodigingen in heel de Verenigde Staten, en mond-tot-mond reclame van enthousiaste bezoekers. Temple Square blijkt populairder te zijn dan Yellowstone Park (2,6 miljoen bezoekers) en de Grand Canyon (3,5 miljoen). De meeste buitenlandse bezoekers kwamen uit Duitsland.

1988 recordjaar Boek van Mormon

In 1988 zijn er meer exemplaren van het Boek van Mormon gedrukt en verspreid dan ooit tevoren. Hiermee wordt de tendens van de laatste jaren voortgezet. In 1988 werd het recordaantal van 3,4 miljoen exemplaren bereikt. Het Boek van Mormon is al zo vaak in herdruk genomen, dat men niet exact kan zeggen hoeveel exemplaren er in totaal zijn geproduceerd. Een voorzichtige schatting komt op 35,2 miljoen exemplaren in 80 talen. Men verwacht dat met het huidige productie-volume dit aantal in tien jaar verdubbeld zal zijn.

Familiereünie in de tempel

Een bijzondere gebeurtenis vond plaats in oktober vorig jaar in de Frankfurt-tempel, toen familie en aangetrouwde familie besloot een reünie te combineren met tempelwerk. Aanleiding hiertoe waren ondermeer de duizend namen die zuster N. Jansen uit de Gemeente Gouda klaar had liggen. 'Ze had het gevoel gehad dat ze hiermee moest wachten,' aldus haar zoon Max van der Put. 'Het was ons allemaal direct duidelijk dat hier een fantastische gelegenheid geboden werd om als familie voor ons eigen voorgeslacht in de tempel te werken.'

Haar andere zoon Rolf van der Put nam de organisatie op zich, die nogal wat voeten in de aarde had: ouders, zes broers, twee zusjes, vier echtgenotes en vijftien neven en nichten, in totaal dertig mensen uit Nederland en Zwitserland. Op donderdag 20 oktober kwam de familie bij elkaar bij de tempel,

waarna voor zo'n 560 voorouders doopwerk werd verricht. Op vrijdagochtend werd de twaalfde verjaardag van Talita, de dochter van Rolf en Thea van der Put gevierd, waarna zij die middag ook kon deelnemen aan 'een van de meest geestelijk verheffende ervaringen die wij als familie met elkaar mochten beleven. Er waren

momenten dat we voelden dat de afstand tussen ons en onze voorouders maar heel klein was en wij voelden heel sterk dat zij deelden in de vreugde die wij hadden door het werk voor hen te doen.' Deze reünie was zo'n goede ervaring voor de familie dat besloten werd er een jaarlijks terugkerende traditie van te maken.

In deze Zendelingenpagina's een verslag van ouderling Joep Boom uit de Gemeente Breda, die een zending vervult in het Zendinggebied Leeds Engeland, en ouderling Martin Broekzitter uit de Wijk Rotterdam-Zuid, die momenteel werkzaam is in het Zendinggebied Londen-Zuid Engeland

Joep Boom

Het begon allemaal toen ik nog een klein jochie was. De jeugdwerklerares vroeg wie er op zending wilde gaan, en natuurlijk ging mijn hand de lucht in. Zonder er veel over na te denken, heb ik altijd het verlangen gehad om een zending te vervullen. Maar dan komt de tijd om de daad bij het woord te voegen en een beslissing te nemen. Dit gebeurde in een voor mij zeer bezige tijd. Ik ging destijds naar school en wilde dat voor mijn zending afmaken. Met als motto 'Ik wil in staat zijn mijn toekomstige gezin goed te verzorgen' sloeg ik dat pad in. De Heer besliste anders; geslagen met een gevoel van depressiviteit ging ik enige tijd door het leven. Ik wist dat ik iets moest veranderen. Ik las in de Leer en Verbonden over een verdooving van gedachten, en toen begreep ik dat ik een verkeerde beslissing genomen had. Vrienden hebben met mij gesproken en zeiden dat er *niets* boven een zending kwam. Na een tijdje besloot ik erover te bidden. Ik vroeg de Heer of ik nu op zending moest. Het antwoord was 'ja' en de verdooving van gedachten was weg. Ik wilde toen geld verdienen en al gauw vond ik werk bij een computerbedrijf.

En nu zit ik dus hier in Engeland. Het landschap in de omgeving van Leeds is erg mooi: glooiende heuvels en handgebouwde stenen muurtjes, grazende schapen, ik zou niet verbaasd van staan als ik plotseling de ridders van de ronde tafel zou tegenkomen. Wat een goede zaak zou zijn, want dan kon ik ze een Boek van Mormon geven ... Ik heb een geweldige getuigenis van het Boek van Mormon, het is de beste getuige van Jezus Christus. Ik heb gezien hoe dat boek mijn leven en dat van anderen veranderd heeft.

Er zijn twee soorten mensen in mijn zendinggebied: de 'Yorkshiremnen' en de 'Geordies'. Ik kan zelf het beste overweg met de Geordies. Ze zijn erg open en temperamentvol en mijn liefde voor hen is groot.

De kerk is hier wat groter dan in Nederland. Wat mij opvalt is het enthousiasme waarmee de leden te werk gaan. Goede programma's doen de kerk hier bloeien, en zouden de kerk in Nederland ook laten floreren.

Ik houd van m'n zending, niets is beter dan een vertegenwoordiger van Christus te zijn. Het is zo belangrijk om Hem in zijn werk te helpen. Het is geweldig om zielen tot Hem te zien komen door de doop. Wat een heerlijk gevoel is het om je broers en zussen een eindje op weg te helpen.

Ik ben erg dankbaar voor mijn ouders en voor de liefde die ik van hen ontvang. Dankbaar ben ik dat ik hier in dit stukje van de wijngaard mijn kleine steentje bij mag dragen in Gods eeuwige plan van zaligheid. En ook al gooien de

Ouderling Boom naast een vertrouwde verschijning op de Engelse straten: de 'Bobby'.

mensen de deur soms dicht of gebruiken ze minder fraaie taal, of worden ze soms echt handastastelijk, het is het waard.

Ik weet dat dit de kerk is van Hem wiens naam zij draagt. Ik weet dat eeuwige vreugde door het ware evangelie van Christus komt, iets wat ik bezit en voor mij van zeer grote waarde is. Ik houd van mijn priesterschap, het is waarlijk de kracht van God tot volmaking. Ik weet dat als we president Monsons woorden bij de inwijding van de Frankfurt-tempel ('No one can beat the Dutch' - de Hollanders zijn niet te kloppen) ter harte nemen, Gods koninkrijk ook in Nederland zal floreren.

Graag wil ik de mensen bedanken die mij mentaal of financieel steunen, en hun Gods rijkste zegen toewensen. Nu tot wederzien.

Martin Broekzitter

In april 1987 vertrok ik naar het Zendingsgebied Londen-Zuid Engeland, waar ik tot april 1989 zal werken.

Dit zendingsgebied heeft veel programma's die mij als zending helpen om mijn onderzoekers naar de doop te begeleiden. Ik gebruik de programma's en zie dat ze werken. Het zendingsleven is fantastisch en een dagelijkse uitdaging. Het is inderdaad een gelegenheid om mijn Hemelse Vader en mijn naasten te dienen. Het is ook de tijd om geestelijk te groeien (dan letten we niet op de kilo's die ik hier ben aangekomen ...)

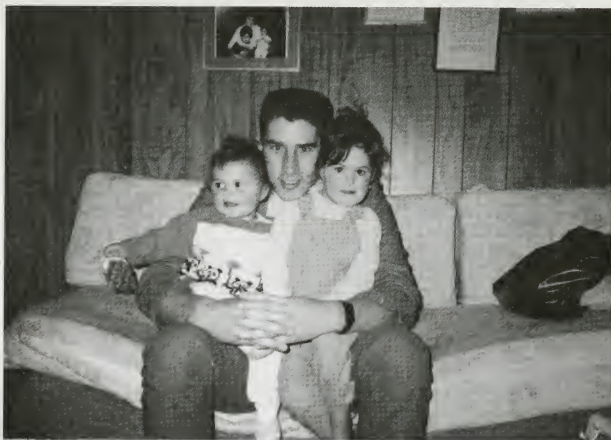
Terugdenkend aan de tijd die ik hier heb doorgebracht, zie ik de vooruitgang die ik heb kunnen maken door op m'n Hemelse Vader te vertrouwen. Dat vertrouwen heeft mij geweldige ervaringen bezorgd, voornamelijk in het onderwijzen van het plan van zaligheid. Het is geweldig om te onderwijzen en door de Heilige Geest te weten dat wat je onderwijst, waar is. Veel mensen voelen ook dat wat je zegt waar is, en vertellen je dan dat ze nooit een kerk konden

vinden die de dingen onderwees waarvan zij wisten dat ze waar waren. Het gevoel dat je hebt als de Heilige Geest getuigt van de waarheid van het evangelie, zal de mooiste herinnering aan mijn zending zijn.

Ik wil besluiten met een citaat van president Thomas S. Monson:

*'t verleden ligt achter ons,
laat het achter;
de toekomst ligt voor ons,
bereid je erop voor;
't nu is hier,
leef erin!*

Ik wens u allen veel succes toe en hoop u gauw weer te zien.

Ouderling Broekzitter met twee erg jonge onderzoeksters.

Ouderling Broekzitter (in het wit) met bekeerling en collega.

In het zendingsveld

Valentin Arts
England Coventry Mission
4 Cophall House, Station Square
Coventry, West Midland
Engeland CV1 2PP

Pieter Paul van Beek
England Leeds Mission
Technocentre, Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire
Engeland LS18 5BJ

Daniël Beijerling
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey
Engeland CR4 4ED

Tineke van der Bijl
England Leeds Mission
Technocentre, Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire
Engeland LS18 5BJ

Joep Boom
England Leeds Mission
Technocentre, Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire
Engeland LS18 5BJ

Hellen Bouwman
Washington D.C. North Mission
12520 Prosperity Drive
Silver Spring, Maryland 20904
U.S.A.

Martin Broekzitter
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey
Engeland CR4 4ED

Ruud den Brouwer
New York New York Mission
55 Northern Blv, suite 206
Great Neck, New York 11021
U.S.A.

Lex de Bruijn
England Leeds Mission
Technocentre, Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire
Engeland LS18 5BJ

Erwin Decker
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey
Engeland CR4 4ED

Hans Donker
England London Mission
64-68 Exhibition Road
London
Engeland
SW 7 2PA

Mauricio Fuenzalida
Mission Belge de Bruxelles
Brand Whitlock Blv 87
1040 Brussel
België

Dorthe Iversholt
England Coventry Mission
4 Cophall House, Station Square
Coventry, West Midland
Engeland CV1 2PP

Jim Jansen
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey
Engeland CR4 4ED

Michael Jansen
England Bristol Mission
Southfield House
2 Southfield Road
Westbury on Trym, Bristol
Engeland BS9 3BH

Hans Jobst
Canada Toronto Mission
338 Queen Street, suite 214
Brampton, Ontario L6V 1C5
Canada

Arno Karssen
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey
Engeland
CR4 4ED

Katrien Lombaert
Mission Suisse de Genève
Chem William-Barby 8
CH-1292 Chambesy (GE)
Zwitserland

Frank Oddens
England Bristol Mission
Southfield House, 2 Southfield Road
Westbury on Trym, Bristol
Engeland
BS9 3BH

Philip Riem
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Noordse Bosje 16
1211 BG HILVERSUM
Nederland

Johanna van Tellingen
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Noordse Bosje 16
1211 BG HILVERSUM
Nederland

Anneke van Til
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Noordse Bosje 16
1211 BG HILVERSUM
Nederland

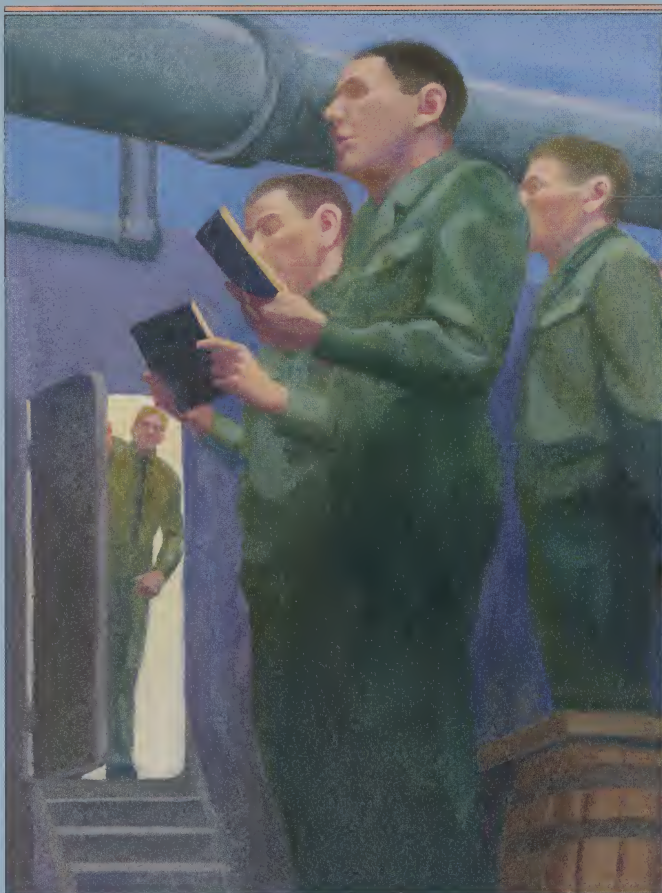
Katinka Varenkamp
England Coventry Mission
4 Cophall House, Stationsquare
Coventry, West Midland
Engeland
CV1 2PP

Jan Vlonk
England Manchester Mission
Paul House, Stockport Road, Timperly
Altrincham, Cheshire
Engeland
WA15 7UP

Monique van der Vooren
Zürich-Mission, Schweiz
Pilatusstrasse 11
CH 8032 Zürich
Zwitserland

*Indien er een adres ontbreekt of verkeerd vermeld staat,
a.u.b. bericht aan het Kerkelijk vertaalbureau,
postbus 224, 3430 AE Nieuwegein, Nederland*

Ten minste drie van de 2500 man aan boord waren heiligen der laatste dagen. Meer dan wat dan ook wilden we onze eigen avondmaalsdienst kunnen houden.

Mark Biedner

Ralph
Mortensen

DE VLOOTPREDIKANT BEDACHT ZICH

Het was oorlog. Wij namen afscheid van onze familie, liepen de loopladder van de *Sea Ray* op, een koopvaardijship dat afgemeerd lag in de haven van San Francisco (Californië). Over 45 dagen zouden wij onze bestemming bereiken.

Ten minste drie van de 2500 man aan boord waren heiligen der

laatste dagen. Meer dan wat dan ook wilden we onze eigen avondmaalsdienst kunnen houden.

Wij vroegen de vlootpredikant van het schip of wij de kapel mochten gebruiken voor onze bijeenkomsten. Wij stonden verbaasd toen hij zei dat hij geen tijd had om een aparte dienst te hou-

den 'voor zo'n klein aantal'. Wij zouden één van de andere diens-ten moeten bijwonen.

Wij legden hem uit dat wij onze bijeenkomsten zelf wilden organiseren en dat wij alleen de kapel wilden gebruiken op een ogenblik dat deze vrij was. Hij hield echter vol dat wij met te weinig waren om gebruik te maken van de ka-

pel. Wij antwoordden dat het voor ons wel de moeite waard was.

Wij bleven vragen en hij bleef weigeren. Uiteindelijk ging hij weg en benadrukte nogmaals dat wij maar één van de geplande diensten moesten bijwonen.

Dus gingen wij op zoek naar een afgezonderde plek op dat volle schip. Alle ruimte aan dek was ingenomen door soldaten die de frisse oceaanlucht verkozen boven de overvolle, stoffige kwartieren van het benedekken. Wij zochten het schip van voor tot achter door en kwamen tot de conclusie dat wij alleen bij de schoorstenen konden vergaderen. Wij zouden daar met gekruiste benen naast elkaar moeten zitten om samen de Schriften te bestuderen en er was niet de rust en privacy om samen te zingen, te bidden en het avondmaal te bedienen. Maar wij zouden er tenminste kunnen samenkomen.

Terwijl wij nog plannen aan 't maken waren, galmdo door de luidspreker van het schip dit bericht: „Om zes uur zal er in kamer 45 een kerkdienst worden gehouden voor alle heiligen der laatste dagen.“ Wij waren verbaasd maar gelukkig dat wij tenslotte toch een ruimte hadden gekregen en vroegen ons af waarom de vlootpredikant zich bedacht had.

Het was tegen zessen, dus haastten wij ons naar beneden naar wat ooit had gediend als voorraadkamer. Het grote vertrek was volgestouwd met lange, zware planken en kleine, houten vaten. Er was geen meubilair, maar wij waren dolblij dat wij een lokaal hadden gekregen waar wij tenminste konden zingen, bidden en het avondmaal bedienen.

Met de vaten en planken begon-

nen wij banken te maken. Niet lang daarna kwamen er jongemannen in uniform naar beneden die vroegen of hier de bijeenkomst van de heiligen der laatste dagen gehouden zou worden. Zij hielpen ons en al vlug was het lokaal gereed voor de dienst. Uiteindelijk waren er dertig aanwezigen in onze eerste benedekende kerkdienst.

Aan de hand van ons boekje *Principles of the Gospel (Beginselen van het evangelie)* troffen wij de voorbereidingen voor wat een bijzondere avondmaalsdienst zou worden. Gedurende de geïmproviseerde toespraken konden wij de Geest van de Heer voelen. Onze harten waren verenigd in liefde voor onze hemelse Vader en voor zijn geliefde Zoon. Bijzondere herinneringen aan huis en gezin werden opgehaald.

Na de dienst bleven wij napraten omdat we ons samenzijn wilden rekken. Voorlopig zouden ons hier het dichtst bij huis voelen. De hele week keken wij uit naar de volgende dienst. Deze bijeenkomsten werden de hoogtepunten van anders ontmoedigende dagen.

Iedere zondag kwamen wij bijeen en buiten ons medeweten hadden onze diensten de aandacht getrokken van de vlootpredikant. Op de vastenzondag van januari 1945 kwam de vlootpredikant in onze benedekende kapel en vroeg of hij de dienst mocht bijwonen, waarop wij hem uitnodigden.

Mannen in uniform bogen eerbiedig het hoofd voor gebed, zongen lofzangen, zegenden het avondmaal en namen er in nederigheid en oprechtheid van. Na het avondmaal stonden de mannen één voor één op en getuigden

met dankbaarheid van de lessen van goede ouders, van de liefde, het geluk en de plezierige momenten uit hun jeugdjaren, van de herstelling van het evangelie van Jezus Christus op aarde, en van hedendaagse profeten.

Na de dienst vroeg de vlootpredikant of hij ons de volgende dienst mocht toespreken, een verzoek dat wij graag inwilligden.

De volgende zondag gaven wij na de bediening van het avondmaal het woord aan de vlootpredikant. Hij ging voor ons staan. „Ik weet niet wie jullie zijn en wat jullie hier doen, maar wat jullie zending ook moge zijn, ga er alsejeblijft mee door“, zei hij. „In al die jaren dat ik gestudeerd heb om geestelijke te worden, in alle erediensdiensten die ik geleid heb, en in alle kerkraden waaraan ik heb deelgenomen, ben ik nergens zo geestelijk opgebouwd als in jullie bijeenkomst afgelopen zondag. Ga ermee door en blijf het voorbeeld geven dat jullie hier gegeven hebben.“

Wij waren onder de indruk van de zichtbare verandering in zijn houding tegenover de heiligen der laatste dagen.

Tot onze aankomst bleven wij iedere zondag in die gewijde plaats samenkomen. Daarna werden wij gescheiden voor onze diverse opdrachten. Sindsdien heb ik vaak teruggedacht aan die vlootpredikant en mij afgevraagd waar hij nu zou zijn. Ik ben dankbaar dat hij ervoor heeft gezorgd dat wij konden samenkomen. En ik ben dankbaar voor die bijzondere bijeenkomsten in onze „kapel benedekends“. □

Ralph Mortensen is schooldirecteur; hij is lid van Wijk Alamosa 1 in de Ring Alamosa Colorado.

IN DE BOVENZAAL

Marvin K. Gardner

Enthusiast bestegen wij de trap naar de bovenzaal, waar volgens de overlevering het laatste avondmaal had plaatsgevonden. Tijdens ons kort verblijf in Jeruzalem had onze groep Amerikaanse studenten en leerkrachten de littekens van voorbije oorlogen gezien, maar toch ook een aantal bemoedigende tekenen van hoop en vrede in deze heilige, maar vaak door geweld verscheurde stad. Wij waren naar de bovenzaal gekomen om de rustige momenten van het laatste paasfeest van de Heiland tijdens zijn sterfelijkheid te gedenken.

Wij begrepen wel dat deze zaal met haar hoge en elegante bogen niet de oorspronkelijke omgeving van deze heilige gebeurtenis was; in de jaren 1300 hadden franciscaanse monniken dit gebouw gebouwd op deze volgens de overlevering historische plaats.

Maar dat deed niets ter zake. Jezus Christus heeft zijn laatste paasfeest ergens in deze stad in een bovenzaal gevierd, Hij heeft de voeten van zijn apostelen gewassen, Hij heeft het avondmaal voor hen ingesteld, en Hij heeft hen opgedragen „elkander lief te hebben” (Joh. 13:34).

Wij waren hier om de Zoon van God te aanbidden en deze gebeurtenis heeft zonder enige twijfel plaatsgevonden. De omgeving was niet het belangrijkste.

Bij iedere bijbelse plaats die wij

bezochten, hoopten wij voldoende tijd alleen te hebben om samen in de Schriften te lezen en een lofzang te zingen. Soms lukte ons dat, soms kwam er een andere groep toeristen na ons en vervolgens wij beleefd onze weg of bleven wij terzijde staan wachten. Onze tijd in het heilige land was kostbaar en wij hoopten zo weinig mogelijk gestoord te worden.

Toen wij in de bovenzaal samen waren, las iemand uit de groep Christus' woorden uit het Nieuwe Testament voor en wij begonnen allen de lofzang „Love One Another” (Hebt elkander lief) te zingen. Tijdens het zingen kwam een andere groep de zaal binnen. Zij werden geleid door een gebaarde priester in een lang, bruin kleed en spraken een taal die ik niet verstond.

Ik moet bekennen dat ik tijdens onze lofzang meer dacht aan de andere groep dan aan de woorden van het lied; na het lied zouden wij immers onmiddellijk verder moeten; wij zouden niet wat kunnen nablijven. Ik vroeg mij af of zij onze aanwezigheid en ons lied ervoeren als een inbreuk op hun eigen kortstondig verblijf in deze zaal.

Na het lied gingen wij zonder een woord te zeggen naar buiten. Toen ik de priester voorbijging, keerde hij zich onverwacht naar ons toe en zei met een buitenlands accent deze vier woorden: „God zij met u.”

„God zij met u.“ De woorden waren meer dan een gewone groet. Zij waren een gebed, de vriendelijke zegen van een vreemdeling in een land dat meer onverdraagzaamheid dan vrede had gekend. Misschien was hij getroffen door onze eenvoudige lofzang

over de woorden van de Heiland. Mogelijk wilde hij alleen een teken geven van welwillendheid. In beide gevallen sprak uit zijn woorden dezelfde geest als uit de woorden van de Heiland zelf tijdens het paasfeest, woorden die wij net gezongen hadden; ik was

alleen zo afwezig geweest dat ik ze niet had gehoord.

Toen ik de trap naar de drukke stad afdaalde, neuriede ik de lofzang voor mezelf en was dankbaar voor een vreemdeling die mij op vriendelijke wijze had herinnerd aan de boodschap ervan. □

"The Last Supper," by Carl Heinrich Bloch. Original at the chapel of Frederiksborg Castle, Denmark. Used by permission of the Frederiksborgmuseum.
Domenico Vittori, c. 1731

Er is een bepaalde uitspraak van president Brigham Young die op mij zeer diepe indruk heeft gemaakt. Op een rustig moment in een vergadering met zijn secretaris en twee andere mensen, stelde iemand deze vraag: „President Young, waarom staat de Heer ons niet altijd terzijde om het geluk van alle mensen tot stand te brengen en om hun noden te lenigen, vooral die van de heiligen? Waarom is het soms allemaal zo moeilijk?”

Het antwoord van Brigham Young luidde: „Omdat het de bedoeling is dat de mens een God wordt; hij moet de gelegenheid krijgen om Gods zijde te kiezen en zijn eigen vindingrijkheid te ontwikkelen zodat hij onafhankelijk leert handelen en toch nederig blijft.” Daarna zei hij: „De dingen zijn zoals ze zijn omdat wij rechtschapenheid moeten leren in de duisternis.” (Brigham Young’s Office Journal, 28 januari 1857.)

„Rechtschapenheid leren in de duisternis” is een van de uitdagingen in mijn leven. Mijn momenten van geestelijke overvloed werden steeds afgewisseld met momenten waarop ik mij duidelijk in de steek gelaten

voelde. Op een keer toen ik hierover nadacht, maakte ik de volgende aantekening in mijn dagboek: „Gezien mijn ervaringen voor mijn doop verwachtte ik daarna één grote geestelijke piek. De ervaringen van de laatste tien jaar hebben mij echter geleerd dat bergtoppen gescheiden worden door dalen en soms door woestijnen. Ik worstel met dubbelzinnigheden en tegenstrijdigheden en de verschillen tussen evangeliebeginselen en evangeliebeleving brengen mij in de war. Vaak heb ik meer vragen antwoorden, en net als Nephi voel ik mij dikwijls omringd door de verleidingen en de zonden, die mij zo gemakkelijk overvallen.

„En toch, als ik door een geestelijke woestijn vol problemen ben gegaan, heb ik nieuw inzicht en begrip verworven en besef ik hoe beperkt mijn eigen gezichtsveld is. Geluk en voldoening stel ik niet langer op één lijn met comfort en gemak. Ik leer intengedeel alsmear beter de vrede en de vreugde van het evangelie begrijpen. Geen wonder dat een alwetende Hemelse Vader ons zowel van geestelijke dalen als van geestelijke pieken voorziet.” □ *Carolyn J. Rasmus*

GEESTELIJKE DALEN

IK VOELDE DAT ZE VOOR ME BADEN

Zo vaak heb ik voor anderen gebeden en onze Hemelse Vader gevraagd om mijn dierbaren te zegenen. Na mijn 'amen' zou ik er nog even over nadenken en dan aan mijn dagelijkse bezigheden beginnen. Ik had er nooit bij stilgestaan hoe mijn gebed het leven van anderen kon beïnvloeden totdat er vele mensen voor mij baden.

Ik was zwanger van mijn derde kind en probeerde de raad van mijn huisarts op te volgen en het rustig aan te doen. Mijn man was op reis zodat ik alleen voor onze twee kindjes moest zorgen. Ineens werd ik erg ziek, ik had een ernstige ontsteking waardoor het leven van mijn ongeboren baby in gevaar kwam. Beangstigd belde ik naar een lid dat in de buurt woonde en vroeg om een priesterschapszegen. De broeder was snel bij mij en samen met de quorumpresident ouderlingen gaf hij mij een zegen, waarbij ik de geruststellende aanwezigheid van de Geest voelde. Na een bezoek aan mijn huisarts die middag was ik opnieuw erg ongerust; het idee dat

ik de baby zou kunnen verliezen maakte dat ik verder die dag niets anders deed dan huilen.

Die avond echter werd mijn angst verdrongen door hetzelfde geruststellende gevoel van de priesterschapszegen en ik werd mij bewust van de bezorgdheid van vrienden en familieleden die verlangden dat ik en mijn baby gezond zouden worden. Ik wist dat zij voor mij aan het bidden waren en dat hun gebeden verhoord werden. Ik voelde hun liefde en dat gaf mij moed. Dat vredige gevoel bleef bij mij totdat ik volledig hersteld was.

Tijdens de rest van de zwangerschap vertelden vrienden mij vaak dat zij tijdens mijn ziekte voor mij hadden gebeden. Mijn antwoord was telkens: „Ja, dat weet ik.“ Toen ik later mijn gezonde, pasgeboren dochter in de armen hield, bedacht ik me wat voor wonderen door gebed tot stand worden gebracht. □

Diana Hudson is lid van de Wijk Anchorage 11 in de Ring Anchorage Alaska Noord

Diana Hudson

GAAT HEEN IN DE GEHELE WERELD

Doel: de zusters aanmoedigen om zendingswerk te doen onder hun eigen volk.

Voor zijn hemelvaart gaf de Heer zijn volgelingen de opdracht om het evangelie aan alle volken te onderwijzen (zie Matt. 28:19-20; Marc. 16:15; Luc. 24:47-48). In deze tijd heeft president Ezra Taft Benson ons dezelfde opdracht gegeven: „De wereld kan niet buiten het evangelie. De Heer heeft ons (. . .) opgedragen dat evangelie te verkondigen” (*De Ster*, nr. 6, 1986).

Vele zusters zullen op een of ander moment in hun leven een zending vervullen. Vele anderen zullen hun kinderen onderwijzen over en voorbereiden op een zending. Of wij nu een voltijdzending vervullen of niet, wij kunnen allen een zending zijn door ons voorbeeld en door ons gezin, onze vrienden, collega's en burens over het evangelie te vertellen.

Om het evangelie doeltreffend te onderwijzen, moeten wij ons eerst door studie voorbereiden. Toen Hyrum Smith, broer van de profeet Joseph, zich op zijn zending voorbereide, gaf de Heer hem de volgende raad: „Tracht niet Mijn woord te verkondigen, maar tracht eerst Mijn woord te verkrijgen, en dan zal uw tong worden losgemaakt; dan zult gij, indien gij dit verlangt, Mijn Geest en Mijn woord hebben, ja, de macht Gods om mensen te overtuigen” (LV 11:21).

Een alleenstaande zuster begreep het belang van voorbereiding nadat een collega, die geen lid was, haar te eten had gevraagd en overrompeld met vragen over Joseph Smith en het Boek van Mormon. Hoewel zij haar collega wel over het eerste visioen kon vertellen en haar getuigenis gaf, wilde de zuster toch dat zij beter voorbereid was geweest.

Voltijdzendingen bestuderen de Schriften om het evangelie beter te begrijpen. Dat kunnen wij ook doen. Ook wij kunnen om leiding bidden om te we-

ten met wie wij het evangelie kunnen delen. Een gezin nodigde de ringzendingen uit om hun te leren hoe zij het Boek van Mormon doeltreffender als zendinginstrument konden gebruiken. Zij bespraken ook hoe zij hun vrienden konden begeleiden. Hoe meer het gezin leerde over zendingswerk, des te meer het verlangde om het evangelie te verbreiden.

Als leden van de kerk dienen wij „te allen tijde als getuigen van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen” (Mos. 18:9). Om daarin te slagen moeten wij van onze omgeving en ons huis plaatsen van gebed, vrede en wetenschap maken, zodat ieder die er binnenkomt de Geest van de Heer zal voelen. Als ons huis open staat voor de Geest van de Heer, zullen onze getuigenissen en die van onze kinderen groeien en zullen wij klaar zijn om over het evangelie te vertellen en te laten zien hoe het evangelie ons leven heeft veranderd. □

Wenken voor huisbezoeksters

1. Lees Leer en Verbonden 18:10-16 en 123:11-17 en bespreek hoe wij van ons huis een plaats van schoonheid, vrede en wetenschap kunnen maken zodat het een goede plaats wordt om met anderen over het evangelie te praten.

2. Bespreek manieren om een betere zending te worden en hoe wij een vriend kunnen zijn voor niet-leden en voor minder-actieve leden.

(Zie Hulpboek voor de gezinsavond, blz. 59-63, 90-102, 109-112, 121-142, 162-163, 168, 206, 256-259, 272-274, 276-279 voor aanverwante stof.)

IN ALLES PARTNERS BEHALVE IN DE KERK

Renon Klossner Hulet

Toen Marie met Tony, die geen lid was, trouwde, was ze ervan overtuigd dat hij niet lang de schoonheid van de kerk, die het volle evangelie van Jezus Christus bevatte, zou kunnen weerstaan. Zij hield echt van het evangelie en van hem; die twee zouden vast en zeker vanzelf naar elkaar toegroeien. Maar met het verstrijken van de jaren, zelfs na zes kinderen, was Tony nog geen stap dichterbij een lidmaatschap in de kerk.

Al die tijd stond Marie voor het dilemma waar vele actieve heiligen der laatste dagen die met niet-leden of minder-actieve leden getrouwd zijn, voor staan. Zij had twee liefdes die zij niet kon verenigen.

Het evangelie werd Marie dierbaarder toen zij echtgenote en vervolgens moeder werd. Meer dan wat dan ook wilde zij haar echtgenoot deelgenoot maken van de evangelieboodschap. Soms wilde ze dat ze de aarde met haar getuigenis kon laten schudden, zodat hij, haar beste vriend en vertrouwensman, het plotseling allemaal zou begrijpen. Haar bestaan, en dat van haar kinderen en haar echtgenoot, was verrijkt door de leringen en de waarden van de kerk. Begreep hij dat dan niet?

Hoewel ze wilde dat Tony begrip op kon brengen voor haar achting voor de kerk, zag ze in dat als ze de kerk als een wig zou gebruiken, dit haar huwelijk eer-

der kapot zou maken dan versterken. Zij had eerder echtgenoten gezien die hadden geprobeerd onder druk de kerk in hun huwelijksrelatie te betrekken, wat geleid had tot boosheid en verzet.

Marie besloot om niet op een gedwongen keuze tussen haar man en de kerk aan te sturen, waardoor ze de kerk tot vijand van haar man zou maken. Wat het evangelie verder ook was, het was in ieder geval een bondgenoot die haar onderwees liefdevol, begrijpend en vergevingsgezind te zijn.

Zij voelde aan dat, afgezien van iemands eigen relatie met God, een goede huwelijksrelatie het heiligste doel was dat een man en vrouw hadden. Zij kwam tot de conclusie dat Tony's bekering tot de kerk niet haar hoogste prioriteit moest zijn en dat het huwelijk daar niet aan opgeofferd moest worden. „Na tien jaar teleurstelling”, zegt ze, „besloot ik Tony niet meer onder druk te zetten om lid te worden van de kerk. Voordat wij trouwden, waren mijn ouders ontzet over onze verlosing. Zij deden erg hun best om ons af te raden te trouwen, maar toen we eenmaal getrouwd waren, hield hun verzet op en gaven ze ons hun volledige steun en liefde. Ik had hun goede voorbeeld al jaren geleden moeten volgen.

„Dus zei ik op een dag tegen Tony: 'Jij bent belangrijker voor mij dan wat dan ook, of je nu lid wordt van de kerk of niet.' Sindsdien zijn we gelukkiger en voel ik me rustiger.

„Tony behandelt me goed; hij heeft hoge normen en hij is eerlijk. Maar ik had medelijden met mezelf omdat hij geen lid was. Ik besloot te stoppen met klagen en te beginnen dankbaar te zijn. De kerk kan een huwelijk niet doen slagen – liefde, aanvaarding en vertrouwen kunnen dat wel. De kerk verschaft een richtlijn, geen garantie.”

Voordurend adviseren de kerkleiders jonge mensen om met een lid te trouwen. President Spencer W. Kimball heeft geschreven: „Godsdienstige verschillen [zijn] fundamentele verschillen. Conflict van grotere omvang liggen erin opgesloten. Verknochtheid aan de

Kerk en verknochtheid aan het eigen gezin komen dan met elkaar in botsing. Het leven van de kinderen wordt vaak in de ontplooiing belemmerd. (. . .) zonder gemeenschappelijk geloof [liggen er] problemen voor dat huwelijk in het verschiet." (*Het wonder der vergeving*, blz. 251, 252.) Om deze en andere redenen zou ieder alleenstaand kerklid een huwelijk binnen de kerk als doel moeten hebben. Maar toch hebben sommige leden een niet-lid of een minder-actief lid als partner. Onder zulke omstandigheden worden de keuzen die iemand over de kerk kan doen beperkt, maar toch blijven er nog altijd enige keuzen over. Onder meer kunnen wij besluiten om geduldig, liefdevol en toegewijd te zijn.

President Kimball heeft over het juiste perspectief in het huwelijk geschreven:

„De Heer zegt in niet mis te verstane woorden: ‘Gij zult uw vrouw met geheel uw hart liefhebben, en gij zult haar aankleven en geen ander’ (LV 42:22). (. . .)

„De woorden *geen ander* sluiten iedereen en alles uit. (. . .)

„Het huwelijk veronderstelt volledige trouw. Iedere huwelijkspartner kiest een metgezel met het idee dat hij of zij aan die persoon zijn of haar gehele hart, al zijn of haar kracht, trouw, eer en genegenheid geeft en hem of haar hoog zal houden. (. . .) Net zoals wij ons oog alleen op God gericht moeten houden, moeten wij ons oog, oor en hart alleen gericht moeten houden op ons huwelijk, onze huwelijkspartner en ons gezin.” (*Faith Precedes the Miracle*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1972, blz. 142-143.)

Joanne, een jong lid van de kerk, trouwde met een man van wie iedereen vond dat hij haar niet waard was. Hij was alcoholist en kon niet met geld omgaan. Het huwelijk kwam bijna meteen al in problemen. Maar de vlam van geluk bleef in Joanne branden.

Met het verstrijken van de jaren werd Joanne alleen maar geduldiger in plaats van verbitterd en defensief. Haar kinderen werden in liefde opgevoed en zij onderwees hun om liefdevol en vriendelijk tegenover elkaar, tegenover haar en tegenover hun vader te zijn. Vijf van de acht gingen op zending en ze trouwden allen in de tempel. Als door een wonder aanvaarde haar echtgenoot een jaar voor zijn onverwachte dood het evangelie en werd gedoopt.

Wat bracht die opmerkelijke verandering teweeg?

Joanne's zuster zegt hierover: „Joanne stond niemand toe, ook haar kinderen niet, negatief over haar man te spreken. Soms, wanneer hij om twee of drie uur 's nachts thuiskwam, maakte zij alle kinderen

Want de ongelovige man is geheiligd door de vrouw, en de ongelovige vrouw door de man; [. . .]
„Want wat weet gij, vrouw, of gij de man zult zalig maken? Of wat weet gij, man, of gij de vrouw zult zalig maken?”

(SV; 1 Kor. 7:14, 16)

wakker en zei: ‘Papa is thuis! Kom, geef hem een kusje en lees lief voor hem!’

„Toen de kinderen groter werden en de juistheid van hun vaders gedrag in twijfel begonnen te trekken, zei ze: ‘Liefje, oordeel je vader niet zo. Hij heeft het evangelie nog niet. Het enige wat we kunnen doen, is lief voor hem zijn en hem vergeven. Hij is een goede man en hij is het hoofd van dit gezin.’”

Maar was ze gelukkig?

„Ze straalde naar iedereen geluk uit,” zegt Joanne's zuster, „naar haar gezin, naar ons, naar iedereen. Maar ik ben ervan overtuigd dat ze onder de omstandigheden leed. Ik weet ook hoezeer ze wilde dat haar man lid van de kerk zou worden.”

Over het blijven bij een man die door vele vrouwen verlaten zou worden, zegt Joanne:

„Ik heb nooit overwogen mijn liefde en trouw aan mijn echtgenoot op te geven. Hij was echt een goed mens, ook al deed hij soms dwaze dingen. Hij hield van mensen. Hij hielp mensen in nood. Soms logeerden er mensen bij ons, af en toe hele gezinnen, omdat hij wist dat ze geen werk en geen huis hadden.

„De liefde in ons gezin was geweldig en echt. Ik weet dat hij van mij en de kinderen hield en trots op ons was. Het was het goede voorbeeld van onze kinderen dat hem tot de kerk bracht. De gelukkigste dag van mijn leven was toen hij gedoopt werd.” Ze waren toen 28 jaar getrouwd.

Net als Joanne was ook mijn moeder getrouwd met iemand die geen lid was. Onze bisschop adviseerde haar om haar liefde voor mijn vader voor alles te laten gaan. Mijn broers en ik hebben in onze jeugd gezien hoe zij dit advies opvolgde. De bisschop adviseerde haar ook niet te tobben of zich schuldig te voelen als ze haar kerkelijke activiteiten moest beperken omdat mijn vader bezwaar maakte tegen de tijd dat ze van huis zou zijn.

Mijn ouders wijdde zich geheel aan hun gezin. Thuis was alles vredig en er werd niet geoordeeld. Hoewel mijn vader nooit lid van de kerk is geworden, respecteerde hij de kerk en droeg haar geen kwaad hart toe. Vol trots gaf hij mij zelfs financiële ondersteuning toen ik op zending was in Venezuela en Colombia.

Toch hadden wij ook moeilijke en verdrietige tijden. Ik herinner mij de dag dat mijn ouders triest buiten de tempel stonden te wachten toen ik daar trouwde. Toch hadden zij respect voor mijn beslissing en stonden later, tijdens de huwelijksreceptie waarmee zij ons hulde brachten, blij naast mij en mijn echtgenoot. Ik heb er vaak verdriet om gehad dat mijn vader geen lid was. Mijn hele leven heb ik gebeden dat hij ooit lid zou worden van de kerk. Maar er is ook een goede kant: ik ben mijn moeder dankbaar dat ze hem nooit kleinerde en een geweldig voorbeeld voor mij was in liefde en verdraagzaamheid.

Het is vaak een te grote stap voor een niet-lid om lid te worden of voor een minder-actief lid om volledig actief te worden. Maar sommigen willen wel kleinere stappen doen.

John, een enthousiaste man die op latere leeftijd werd gedoopt, werd bijna met een echtscheiding geconfronteerd door zijn geestdrift voor de kerk. Hoe meer hij haar probeerde te overtuigen, des te koppiger zij zich ertegen verzette. Uiteindelijk adviseerde Johns bisschop hem om haar met rust te laten en de kerkprogramma's voor zichzelf te laten spreken en op die manier zijn vrouw te overtuigen.

In de daaropvolgende jaren bleef John getrouwd alleen de diensten bijwonen en nam zijn vrouw een wat vriendelijker houding aan tegenover de kerk. Zij was vooral onder de indruk van het ZHV-lessen huiselijk leven en gaf vaak minilessen in koken en tuinieren. Toch is ze nooit lid van de kerk geworden.

Wanneer John over zijn vrouw spreekt, laat hij zich positief uit over zijn huwelijk. Hij waarschuwt hen die zich in een soortgelijke situatie bevinden:

„Gebruik de leringen van het evangelie nooit om uw

geliefde te kleineren. Ik geloof dat de liefde voor mijn vrouw voor eeuwig zal duren. In de eeuwigheid is er meer dan genoeg tijd om liefde, een goed voorbeeld en geduld de overwinning te laten behalen. Laat in de tussentijd liefde en aanvaarding hun eigen betoverende uitwerking hebben.”

Het evangelie moet voor ieder huwelijk een zegening zijn. De apostel Paulus houdt ons Christus als voorbeeld voor:

„Mannen, hebt uw vrouw lief, evenals Christus zijn gemeente heeft liefgehad en Zich voor haar overgegeven heeft [. . .] en de vrouw moet ontzag hebben voor haar man” (Ef. 5:25, 33).

Paulus adviseerde de kerkleden die met ongelovigen gehuwd waren, geduldig te zijn in hun trouw:

„Want de ongelovige man is geheiligd door de vrouw, en de ongelovige vrouw door de man; [. . .] „Want wat weet gij, vrouw, of gij de man zult zalig maken? Of wat weet gij, man, of gij de vrouw zult zalig maken?” (SV; 1 Kor. 7:14, 16.)

Een HLD-echtgenote, die veel moeilijke tijden heeft moeten doortaan in haar huwelijk met een minder-actief lid, adviseert: „Laat u door de Geest leiden. Als u God en de Heer toegewijd bent en als u een goede relatie met Hen hebt, dan zult u zich rustig voelen. Teveel kerkleden, die trouw alles hebben gedaan wat zij konden, voelen zich erg schuldig wanneer hun huwelijk niet helemaal ideaal is.”

Dr. Carlfred Broderick bevestigt dat „de Heer telkens weer heeft beloofd dat, als wij doen wat ons opgedragen is, (. . .) niets de macht heeft om ons de zegeningen van het koninkrijk te ontzeggen. (. . .) Ik geloof dat God niet alleen voor ons zal zorgen, maar dat Hij ons ook de weg naar grote vreugde zal wijzen. (. . .) Wat onze uiteindelijke plaats ook wordt, zij zal niet slechts rechtvaardig en barmhartig zijn, maar zij zal onvoorstelbaar zijn, 'Want geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God heeft bereid voor degenen, die Hem liefhebben' (1 Kor. 2:9).” (*One Flesh, One Heart: Putting Celestial Love into Your Temple Marriage*, blz. 57.) □

UITDROGING VOORKOMEN

Het is belangrijk dat HLD-gezinnen weten wat uitdroging is, dat zij de symptomen ervan herkennen, en dat zij weten hoe ze het moeten voorkomen en behandelen.

Over de hele wereld hebben kinderen en volwassenen gezondheidsproblemen als gevolg van uitdroging. Zelfs in de meest gezonde samenlevingen kunnen kinderen sterven als hun lichaam teveel vocht verliest door braken of diarree. Dit vochtverlies heet *dehydratie of uitdroging*. Als ons lichaam meer vocht verliest dan het opneemt, krijgen wij te maken met uitdroging, een levensbedreigende situatie.

Vooraleen een kind dat buikloop heeft of braakt, kan vlog uitdrogen. Het kan ook voorkomen bij iemand die te ziek is om voldoende voedsel of drank tot zich te nemen. Mensen van elke leeftijd kunnen uitgedroogd raken, maar uitdroging treedt eerder op en is gevaarlijker bij kleine kinderen. Elk kind met diarree kan uitdrogen.

Het is belangrijk dat ieder gezinslid de diverse symptomen van uitdroging kent en weet hoe hij deze moet voorkomen en behandelen.

Een uitgedroogd iemand zal meestal een droge mond hebben of dorstig zijn. Hij zal weinig of niet urineren en de urine zal een donkere kleur hebben. Ook braken en diarree kunnen voorkomen. Als men even in de buik knijpt, trekt de huid niet weer glad. De weke plek boven op het hoofd van de zuigeling kan inzakken. De ogen kunnen ingevallen en zonder traanvocht zijn. Ook plotseling gewichtsverlies is mogelijk.

De Wereldgezondheidsorganisatie beveelt een speciale drank aan voor uitgedroogde mensen. Deze drank is de beste thuisbehandeling bij uitdroging, omdat hij belangrijke zouten en suikers levert die het lichaam verloren heeft.

Uitdroging kan gewoonlijk voorkomen worden als men het slachtoffer bij de eerste symptomen voldoende vloeistof of bovengenoemde drank toedient. Dit is vooral belangrijk voor kleine kinderen met dunne ontlasting.

Drank tegen uitdroging

Doen in 1 liter water 2 eetlepels suiker (of 5 klontjes), 1/4 theelepel keukenzout en 1/4 theelepel zuiveringszout (natriumwaterstofcarbonaat). Als u geen zuiveringszout hebt, voegt u nog 1/4 theelepel keukenzout toe. Het is erg belangrijk dat de ingrediënten van de drank in de juiste verhouding worden gemengd. Proef de drank voordat u deze toedient: de smaak mag

niet zouter zijn dan de smaak van tranen. U kunt er eventueel sap van een sinaasappel aan toevoegen of een geprikte banaan of kokosmelk.

Geef de uitgedroogde persoon om de vijf minuten dag en nacht kleine slokjes van deze drank totdat hij normaal begint te urineren. Een oudere persoon heeft drie of meer liter per dag nodig. Een klein kind heeft tenminste een liter per dag nodig of één glas per dunne ontlasting.

Blijf de drank in kleine hoeveelheden toedienen, ook al braakt de persoon. Niet alle drank wordt uitge-

braakt. Als de toestand verslechtert of de persoon in kwestie binnen vier tot zes uur niet urineert, zoek dan een verpleegkundige die vloeistof kan inspuiten.

Blijf tijdens het toedienen van de drank voedsel geven, en borstvoeding aan baby's. In sommige landen zijn kleine zakjes zout verkrijgbaar dat met water (gewoonlijk 1 liter) vermengd moet worden. Deze zakjes zijn goed, maar als zij niet voorhanden zijn, doet een moeder er verstandig aan te leren om de drank zelf te maken. Als u de nodige ingrediënten niet hebt, blijft u heldere vloeistoffen toedienen zoals water, vruchtensap of dunne soep totdat u de drank kunt maken. Het is verstandig om de ingrediënten altijd in huis te hebben als onderdeel van uw gezinsparaatheid. □

Het algemeen presidium van de zustershulpverlening spoort alle gezinnen aan om uitdroging te leren herkennen en behandelen. Tijdens een ZHV-huishoudkunde-activiteit zou een miniklas gegeven kunnen worden over het herkennen van uitdroging en het maken van de drank.

Met dank aan Pan American Health Organization

G E H E U

Ik vind het ongelooflijk dat het menselijke brein duizend biljoen [1.000.000.000.000.000] bits [bit de kleinste informatie-eenheid in een computer] kan opslaan. Als dit waar is, misschien met een verschil van tien of twaalf bits, waarom heeft iedereen dan zo'n moeite om de dertien artikelen des geloofs uit het hoofd te leren, of de zendingenlessen, of de basisbeginselen van een exact vak op school?

Ik vind het net zo verbazend dat geheugen en stemming, geheugen en getuigenis, geheugen en voorbeelden, geheugen en gedachten, en jij en je geheugen zoveel met elkaar te maken hebben. Laat ik even ingaan op wat deze vijf dingen met het evangelie te maken hebben.

Geheugen en stemming

Volgens deskundigen beïnvloedt ons geheugen onze stemming. Mensen die zich alleen de teleurstellende dingen uit hun leven herinneren, worden cynisch en verbitterd. Zij die zich alleen hun vijanden herinneren en alles wat tegen hen samenspannt, kunnen de moed verliezen. Zij die zich alleen herinneren wat hen in het verleden pijn heeft gedaan, kunnen blijven vechten tegen de hele wereld. Maar zij die zich de positieve en bemoedigende dingen herinneren, blijven opgewekt en optimistisch.

Ik herinner me een zending met wie ik samenwerkte, die altijd vreselijk slecht gehumeurd was. Het was duidelijk dat hij een zware last van onplezierige herinneringen met zich meedroeg. Deze herinneringen beïnvloedden zijn hele kijk op het leven. Hoe verschrikkelijk zou het niet voor iemand zijn door het leven te moeten gaan met negatieve herinneringen die alles in een verkeerd daglicht stellen.

Ik weet niet in wat voor bui Enos was toen hij het bos inging om te jagen en zijn worsteling met God had. Je zou denken dat hij een beetje in de put zat, want hij had geen vergeving van zijn zonden ontvangen. Maar toen hij zijn geheugen oprispte en dacht aan wat zijn vader had gezegd over het eeuwige leven en over de vreugde van de kerkleden, verdween de wolk van sombere gedachten. Door gebed en door geloof te

oefenen verliet Enos het bos in een opgewekte stemming omdat zijn lasten waren verlicht [zie Enos 1-8].

Toen Alma en zijn vrienden de kerk van God wilden vernietigen, kwam er een heilige engel die hen weer op het juiste pad bracht. Alma zegt dat hij door een eeuwige marteling werd gekweld toen hij aan al zijn zonden dacht. Maar toen hij dacht aan wat zijn vader had geprofeteerd over de verzoening van Christus, gebeurde er iets geweldigs. Hij zei: „En zie, toen ik dit dacht, kon ik mij mijn smarten niet meer herinneren; ja, ik werd niet langer door de herinnering aan mijn zonden gekweld.

„En o, hoe groot was mijn vreugde en welk een wondervol licht zag ik; ja, mijn ziel was vervuld van vreugde, juist zo buitengewoon groot als mijn smart was geweest!

„Ja, mijn zoon, ik zeg u, dat er niets zo hevig en bitter kon zijn als mijn smarten waren. En verder zeg ik u, mijn zoon, dat er aan de andere kant niets zo heerlijk en aangenaam kan zijn als mijn vreugde toen was” (Alma 36:19-21).

Ik zou je willen vragen: sta je je gedachten toe zich bezig te blijven houden met nare ervaringen uit het verleden, waardoor je blind wordt voor al het andere? Of herinner je je de positieve en bemoedigende dingen die je leven vrolijk en optimistisch maken? Wat is de stemming van je herinneringen? Denk erom, jouw herinneringen bepalen je stemming.

Geheugen en getuigenis

Wanneer we zendingswerk doen, vragen we vaak onze vrienden die de kerk onderzoeken een getuigenis te verkrijgen door het Boek van Mormon te lezen en over de inhoud te bidden. Wij verwijzen dan naar hoofdstuk 10 van Moroni, de verzen 3 tot en met 5. Dan zeggen we meestal tegen onze vrienden: „Lees dit boek en vraag God of het waar is.” We beloven hun dan, zoals ook in het boek staat, dat „Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekend [z]al maken.”

Ik wil niet zeggen dat zij die de hierboven beschreven manier gebruiken hebben, fout zijn, maar ik heb wel

G E N

Ouderling Carlos E. Asay
van het Eerste Quorum der Zeventig

Wanneer de dingen op een begrijpelijke manier in elkaar passen zal de waarheid geopenbaard worden en zal men alles begrijpen. Ondertussen worden de gedachten gestimuleerd en het geheugen geraakt en wordt het hart erop voorbereid gehoor te geven aan de ingevingen van de Geest.

een idee voor een betere benadering die meer succes heeft. Ik zal de verzen aanhalen en vier stappen aangeven die tot het verkrijgen van een getuigenis leiden, waarvan er twee verwaarloosd zijn:

„Ziet, ik wilde u vermanen, dat, wanneer gij [1] deze dingen zult *lezen* [. . .] gij *wildet* [2] *bedenken*, hoe barmhartig de Here Jegens de mensenkinderen is geweest sedert de schepping van Adam tot aan de tijd, waarop gij deze dingen zult ontvangen, en [3] in uw hart *overwegen*.

„[. . .] ik [zou] u willen vermanen dat gij God [. . .] zoudt [4] *vragen* of deze dingen niet waar zijn; en [. . .] Hij [zal] door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekendmaken” (Moro. 10:3-4; cursivering toegevoegd).

Ik beklemtoon de woorden *bedenken* en *overwegen*. Ik doe dat omdat ik sterk het gevoel heb dat het lezen van de dingen van God, zonder te bedenken en te overwegen hoe die dingen in het grote goddelijke plan passen, eerder verwarring dan begrip brengt. Wanneer de dingen op een begrijpelijke manier in elkaar passen zal de waarheid geopenbaard worden en zal men alles begrijpen. Ondertussen worden de gedachten gestimuleerd en het geheugen geraakt en wordt het hart erop voorbereid gehoor te geven aan de ingevingen van de Geest.

Ammon vertelde koning Lamoni vele ware dingen voordat hij hem bekeerde. Onder andere dit:

„[. . .] hij [begon] bij de schepping der wereld, en ook bij de schepping van Adam, en vertelde hem alle dingen omtrent de val van de mens, en [. . .] toonde hem de kronieken en de heilige Schriften van het volk, die door de profeten waren verkondigd” (Alma 18:36).

Aäron deed hetzelfde met Lamoni's vader. Net als Ammon predikte hij over Adam, de zondeval, het plan van zaligheid en de verzoening van Christus. Hij deed dit om alles in het juiste perspectief te plaatsen en om een basis voor een getuigenis op te bouwen.

Wanneer je getuigenis verzwakt, of je ergens moeite mee dreigt te krijgen, waarom denk je dan niet aan de goedheid van de Heer? Misschien kun je je, wanneer je aan deze positieve dingen denkt, op dezelfde manier geestelijk beter gaan voelen als koning Lamoni en zijn vader deden. Je bedenken wat voor een barmhartig karakter God heeft, beurt echt op; de eeuwige gaven van Christus overwegen, is bijzonder heilzaam.

Geheugen en voorbeelden

De meesten onder ons zijn beïnvloed door andere mannen en vrouwen. Ik denk ook dat dat goed is. Ouderling James E. Talmage schreef eens dat het de bedoeling van onze Vader in de hemel was „de bewoners der aarde te beïnvloeden met de overredingskracht van heilzame voorschriften en *voorbeelden van zelfopoffering* en ze vervolgens vrij te laten om zelf hun keuze te bepalen.” (James E. Talmage, *De Artikelen des Geloofs*, blz. 64; cursivering toegevoegd.)

Ik denk dat we allemaal, ergens in ons geheugen, een voorbeeld of een held koesteren. Je kunt er zelfs meerdere hebben. Van tijd tot tijd kun je aan dit voorbeeld denken en daar inspiratie uit putten. Dit geldt vooral wanneer je een bijzonder moeilijke beslissing moet nemen.

Helaman wist hoe belangrijk herinneringen en voorbeelden waren toen hij zijn zoons instrueerde:

„[. . .] ik heb u de namen van onze eerste ouders gegeven, die uit het land van Jeruzalem kwamen. En dit heb ik gedaan, opdat, wanneer gij aan uw namen denkt, gij aan hen zult denken, en wanneer gij aan hen denkt, gij hun werken zult gedenken; en wanneer gij hun werken gedenkt, kunt gij weten, hoe werd gezegd en ook geschreven, dat ze goed waren.

„Daarom, mijn zoons, wenste ik wel, dat gij hetzelfde zoudt doen, opdat van u hetzelfde moge worden gezegd en ook geschreven, als van hen is gezegd en geschreven” (Hel. 5:6-7).

Maak van je geheugen geen rommeltje door er herinneringen aan mannen en vrouwen van twijfelachtige reputatie in te laten rondslingeren. Zij zullen je teleurstellen en je naar beneden halen. In plaats daarvan zou je bewust in je gedachten rechtvaardige helden moeten plaatsen en iedere keer dat je aan hen denkt, besluiten hetzelfde te doen als zij – en zelfs meer.

Geheugen en gedachten

Onze gedachten zijn grotendeels een gevolg van wat we erin hebben gestopt. Dit is niet zo schokkend; iedereen schijnt dat te weten. Toch blijven de mensen pornografisch materiaal lezen, suggestieve films bekijken en liedjes met onfatsoenlijke teksten zingen. Of ze het nu beseffen of niet, zij die deze dingen doen, slaan vuile gedachten op.

Ik vind het moeilijk te begrijpen hoe sommige leden van de kerk de volgende goddelijke instructie openlijk kunnen negeren:

Het palet en penseel liggen
in je hand. Zorg ervoor dat je je
herinneringen met de juiste
kleuren beschildert.

„(. . .) laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren; dan zal uw vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk worden, en de leer van het priesterschap zal als de dauw des hemels in uw ziel nederdalen.

„De Heilige Geest zal voortdurend uw metgezel zijn, en uw scepter een onveranderlijke scepter van gerechtigheid en waarheid” (LV 121:45-46).

Wat een goudmijn aan beloften staat er in deze tekst! Welk weldenkend mens zou de belofte van vertrouwen, de leer van het priesterschap en de nabijheid van de Heilige Geest in gevaar brengen?

Raak niet verslaafd aan slechte gedachten. Zij worden niet zo sterk en belemmerend als Satans ijzeren ketenen.

Vergeet niet dat geheugen en gedachten onafscheidelijk met elkaar verbonden zijn. Laat deugd dus je gedachten sieren, tel je zegeningen en verhef je tot het niveau van de grote geesten van het menselijke ras. Dat zal je helpen een heiligdom met plezierige herinneringen op te bouwen.

Jij en je geheugen

Er is wel eens gezegd dat God ons een geheugen gaf om ons in de winter de rozen te laten herinneren. Maar het is ook zo dat wij zonder geheugen in geen enkel seizoen onszelf zouden zijn. Hoe meer herinneringen je hebt, hoe meer je van jezelf hebt.

Ik waardeerde mijzelf en mijn herinneringen niet ten volle totdat ik, met hulp van anderen, mijn persoonlijke geschiedenis begon te schrijven. Ik gaf mijn vrouw het klad te lezen en vroeg haar de fouten erin te verbeteren. Mijn instructies waren: „Jij kent mij beter dan ik zelf, dus lees het alsjeblieft grondig door en verbeter de fouten.” Een half uur later ging ik kijken om te zien of het lukte en ik zag dat ze huilde. Ik zei: „Lieve help, is het zo slecht?” „Nee,” zei ze, „het is zo goed!” „Heb je iets verbeterd?”, vroeg ik. „Nee,” antwoordde ze, „jij bent het die hier spreekt, en ik wil je er niet uit-verbeteren.”

Later gaven we gebonden exemplaren aan onze kinderen. We waren er allebei van overtuigd dat het ergens op een plank gezet zou worden en misschien ooit eens gelezen zou worden. Maar een paar weken geleden zei één van onze dochters tegen me: „Pap, ik hou zoveel van je.” Ik vroeg me af wat er mis was en zei: „Waarom zeg je dat?” Ze legde uit: „Omdat ik over jouw leven aan het lezen ben in je persoonlijke geschiedenis.” En ze voegde eraan toe: „Ik wist niet dat je zoveel had gedaan en zoveel had meegemaakt.”

Lezen we niet dat de verslagen die vroeger werden bijgehouden het geheugen van het volk verruimden? Natuurlijk, dat is waar. Verslagen houden de taal in stand, beschermen de waarheid en inspireren toekomstige leiders, als ze goed worden bijgehouden.

Wat zou het jammer zijn als je je kinderen en kleinkinderen dat gedeelte van jezelf zou onthouden dat eigenlijk op schrift zou moeten staan. Zorg ervoor dat je, samen met alle andere fijne dingen van het leven, je diepste gedachten en je oprechte getuigenis aan je nageslacht doorgeeft. Je bent dit, en nog meer, de volgende generatie verschuldigd.

Er kan nog zoveel meer over geheugen en onthouden worden gezegd dat betrekking heeft op jou en op het evangelie van Jezus Christus. Ik heb bijvoorbeeld niets gezegd over hoe belangrijk het is te denken aan onze heilige verbonden, onze beloften, onze verordeningen. Ik heb het ook niet gehad over de rol die herinneringen zullen spelen op de dag des oordeels.

Ik bid wel dat je jezelf zult reinigen door bekering en door geloof in Gods belofte - „Ziet, hij die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en ik, de Here, gedenk ze niet meer” (LV 58:42).

Tegeelkijertijd bid ik dat je zo zult leven dat je naam op de lijst van rechtvaardigen zal verschijnen en dat hij opgeschreven kan worden in het „gedenboek” dat als register dient van hen die „de Here vreesden en Zijn naam indachtig waren” (3 Ne. 24:16).

Ik getuig van het belang van het geheugen. Het beïnvloedt onze stemming. Het houdt verband met ons getuigenis. Het zou het voorbeeld van rechtvaardige mensen moeten bevatten. Zijn inhoud is beslist het gevolg van wat wij denken. En uiteindelijk bepaalt het wat wij zijn. □

Vergeet niet dat geheugen en gedachten onafscheidelijk met elkaar verbonden zijn. Laat deugd dus je gedachten sieren, tel je zegeningen en verhef je tot het niveau van de grote geesten van het menselijke ras.

DENK ER NIET TE GEMAKKELIJK OVER

Genevieve Van Wageningen

Stel je voor: je bent door vrienden uitgenodigd op een boottochtje. Jammer genoeg gaat er iets fout en de boot begint te zinken. Je hebt iets nodig om te blijven drijven. Er is allerlei reddingsmateriaal aan boord: kussens, riemen, banden en verschillende soorten drijfvesten. Zou je pakken wat het dichtste bij je lag? Zou je vertrouwen op het eerste het beste reddingsmateriaal? Denk je dat ze allemaal evengoed zijn en hetzelfde zullen doen?

Tot voor kort zou ik gezegd hebben dat het ene reddingsvest even goed is als het andere. Maar nu niet meer! Waarom ben ik van gedachten veranderd?

Onlangs bezocht ik een tentoonstelling van veiligheidsmiddelen waarbij de nadruk werd gelegd op preventie. Vooral de afdeling veiligheid op het water boeide mij. Er werd een aantal bekende reddingsmaterialen getoond en aan ieder artikel hing een kaartje met daarop in dikke blokletters één woord: JA als het artikel veilig bevonden was; NEE als het dat niet was. Ik stond stomverbaasd. Ik dacht dat elk artikel goedgekeurd was en in geval van nood iemands leven zou redden. De man bij de uitstalling zei: „De meeste mensen denken dat alle reddingsmiddelen veilig zijn, maar ze denken er te gemakkelijk over. En dat is het tragische. In plaats van je te redden zullen sommige drijfmiddelen vol water lopen en je zwaarder maken, waardoor je kan verdrinken.“

Hij demonstreerde daarna verschillende artikelen met het JA-kaartje en zei: „Als je echt veilig wilt zijn, gebruik dan alleen goedgekeurd materiaal.“

Op weg naar huis bedacht ik me hoe dwaas het was om te denken dat alle reddingsmiddelen even goed waren. En ik vroeg mij af of ik misschien nog andere verkeerde en gevaarlijke ideeën had. Toen trok ik een vergelijking: er zijn wel veel levensfilosofieën, maar ze zijn zeker niet allemaal zaligmakend. Enkele zijn zelfs levensgevaarlijk.

Iedereen kent het veelzeggende rijmpje: „Ikke, ikke, ikke en de rest kan . . .“ Hoe vaak hoor je niet dat je moet doen waar je zin in hebt? Sommigen beweren dat het er helemaal niet toe doet of je liegt, bedriegt en steelt, zolang je maar niet betrapt wordt. En overall krijg je te horen dat iemands succes in het leven afgemeten wordt aan hoeveel geld hij verdient. Dergelijke levensfilosofieën en vele andere kunnen dan wel mooi verpakt zijn en er aantrekkelijk uitzien, maar zij kunnen ons niet redden.

De verlossende beginselen van het evangelie van Jezus Christus en van de profeten zien er heel anders uit.

Denk maar aan: „Alles nu wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun ook aldus“ (Matt. 7:12); „Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf“ (Marc. 12:31); „Goddeloosheid bracht nimmer geluk“ (Alma 41:10); en „Geen

ander succes weegt op tegen falen in het gezin" (David O. McKay).

Niet alle filosofieën brengen eeuwig leven. De Heiland onderwees dat de godsdiensten van de mensen geen macht hebben om te redden. „Tevergeefs eren zij Mij, omdat zij leringen leren, die geboden van mensen zijn" (Matt. 15:9).

Ook zei Hij: „Niet ieder die tot Mij zegt: Here, Here, zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie doet de wil mijns Vaders, die in de hemelen is" (Matt. 7:21).

Er is maar één plan van zaligheid, maar één weg die voert naar het eeuwige leven.

Denk er niet te gemakkelijk over, vooral niet als het om je eeuwige zaligheid gaat! Zorg dat je op de hoogte bent. Pas de leringen van Jezus Christus en de profeten toe.

Omgord je met de hele wapenrusting Gods. Of het nu te maken heeft met je veiligheid op het water of in de eeuwigheid, stel je vertrouwen alleen in datgene wat kan redden.

□

DE DRIE ZONEN VAN OPA

Thomas J. Griffiths

Ik was net twaalf jaar geworden en had een gesprek gehad met de bisschop voor mijn ordening tot diaken. Vader, die een tijdlang bisschop was geweest, had mij geordend. In zijn gebed had hij mij gezegend

dat ik de mensen door wie ik de zegeningen van de kerk en van het priesterschap had verkregen, zou gaan waarden.

Jong als ik was begreep ik niet helemaal wat hij bedoelde. De zondag daarop mocht ik het avondmaal rondzien. Moeder had haar best gedaan om mij netjes aan te kleden en vader zat glimlachend te kijken.

Ik moet bekennen dat ik het interessant en spannend vond. Diaken zijn betekende dat ik groter werd en dat was een prettige gedachte.

Na het middageten kwam vader bij mij met een familiegeschiedenisboek. Hij legde mij uit dat het het dagboek of het levensverhaal was van mijn grootvader uit Wales.

„Ik wil dat je dit leest,“ zei hij, „vooral de laatste bladzijden.“ Hij legde het boek voor mij op tafel en ging weg.

Waarom zou een jongen van twaalf een oud boek willen lezen als er buiten vrienden wachtten om te spelen? De enige goede reden was dat mijn vader het had gevraagd. Hij had een boeklegger gestoken op de plaats waar ik moest beginnen.

Ik las:

„Het is november en koud. Ik hoor de wind huilen door de bomen van het bos. Ik zit in mijn oude leren stoel voor de open haard met moeders oude gebreide sjaal om mijn benen geslagen. Naast me staat een klein tafeltje, en ik schrijf op een gelijnd schrijfblok. De lijnen staan ver uit elkaar omdat mijn ogen slechter worden. De dansende vlammen in de haard lijken mijn gedachten wel te stimuleren en ik beleef opnieuw de jaren toen mijn lieve vrouw en ikzelf lid werden van de kerk. De wind waaide vanuit de oceaan toen wij het water aan de kust van Wales ingingen. De gezondheid van Bess was niet zo goed, zij was zwanger en was bezorgd over de eventuele gevolgen van het koude water voor haarzelf en voor de baby. De presiderende ouderling had haar een zegen gegeven dat alles goed zou zijn en dat het koude water geen kwade gevolgen zou hebben. En zo gebeurde het ook. Op andere plaatsen in mijn levensgeschiedenis heb ik het gehad over de vervolgingen die wij hebben doorstaan, maar hier ga ik het verder hebben over mijn drie zoons.

William was de eerstgeborene, en meteen was er tussen hem en zijn moeder een sterke liefdesband. Zij overleed vrij plotseling toen hij nog een jongen was; hij was ontroostbaar. Hij was niet langer de onbekommerde jongeman. Hij werd stil en teruggetrokken. Op een dag kwam hij bij me en zei: „Vader, ik heb besloten om naar Amerika te vertrekken. Ik wil naar Zion

gaan en bij de heiligen zijn. Ik heb een visum aangevraagd, zodra ik die heb, vertrek ik.“ Ongeveer een jaar later werd zijn visum verleend en William maakte zich gereed om te vertrekken.

Toen brak de dag aan waarop hij zou vertrekken. Hoe kan ik die dag beschrijven? Ik stond op de drempel van mijn huis op de heuvel en zag hem de heuvel afgaan met zijn koffer op de schouder. Ik wist dat ik hem nooit meer zou zien, en een stuk van mij ging met hem mee.

Of ik hem zou missen? Mis je de zon als die niet meer opkomt? Hij was mijn eerstgeborene zoon, wiens leven een voorbeeld was van geloof en nederigheid. Hij was de vredestichter in het gezin. De dagen gingen voorbij en mijn hartzeer nam af. Regelmatig waren er brieven van hem waarin hij schreef hoe goed het was bij de heiligen.

Zowat een jaar later zei mijn tweede zoon, John, tijdens het avondeten: „Vader, ik heb besloten om naar mijn broer in Amerika te gaan. Ik heb een visum aangevraagd.“

Ik keek naar de jongen, amper een man geworden. Wat verschilde hij van zijn broer. Hij was knap en had donker, lichtkrullend haar. Hij had een innemende glimlach en was erg populair bij de meisjes. Ik herken- de veel van mezelf in hem. Ik had ook donker, lichtkrullend haar en was ook populair bij de meisjes, tot Bess kwam en mijn hart veroverde.

Ik ging naar het station en nam afscheid van hem. Toen de trein het station binnenreed, vielen mijn tranen op zijn schouder. Toen de trein wegreed, was het alsof een stuk van mijn leven meereed.

De terugweg naar huis was de eenzaamste wandeling die ik ooit heb gemaakt. Ik had heel wat moeite om verbittering uit mijn hart te houden. Wat mij het dierbaarst was, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, had mij mijn twee zoons ontnomen.

Mijn derde zoon, Ivor, woonde nog altijd in het dorp. Hij zou echter niet lang bij mij blijven. Hij was twee maanden te vroeg geboren en was toen zo klein, dat zijn moeder hem op een deken rond moest dragen.

Hij werd wel volwassen, maar leed aan een hartkwaal. Hij was de dichter van de familie. Ondanks zijn zwakke gezondheid was hij altijd vrolijk. Ik kan hem nog altijd horen zingen tot de bomen in het bos vlakbij. Ik herinner mij dat een paar dagen voordat zijn hart het begaf, wij samen naar de weide gingen en genoten van het uitzicht over de vallei; toen wij de klagen-

de roep van de koekoek hoorden, nam hij mijn hand en zei zacht: „Hooft u dat, vader? Is het niet prachtig? De koekoek laat weten dat de lente eraankomt; de weide zal snel weer volstaan met witte madeliefjes en de vogels zullen weer blij zingen. Is het geen geweldige wereld die God ons heeft gegeven, vader?”

Hij is in zijn slaap overleden en werd naast zijn moeder begraven op het kleine kerkhof op de heuvel.

De begrafenis was een hele gebeurtenis voor ons dorp. Het was de allereerste HLD-begrafenis; er waren vele nieuwsgierigen, maar de meesten kwamen omdat Ivor erg geliefd en gerespecteerd was. Jones, de begrafenisondernemer, in zwart pak en hoge hoed, vervoerde de kist met zijn kar en twee zwarte paarden.

Het was niet ver naar het kerkhof, de rouwstoet liep achter de wagen. Al vlug begonnen de dorpsbewoners te zingen, eerst rustig als een zomerbries over de bergen, maar toen zij zongen „Feed me till I want no more“, lieten zij hun stemmen aanzwellen tot een machtig crescendo, net als aanrollende golven op de rotskust. Ach, volk van mijn vaders, uw klaagliederen zijn nog altijd in mijn hart en ik weet dat mijn zoon en mijn Bess ze gehoord hebben.

Toen ik na de begrafenis thuiskwam, nam ik uit de lade de brieven van mijn zoon en herlas ze. Mijn oudste zoon schreef: „Ik ben nu groepsleider hogepriesters en supervisor in de tempel. Ik ben zo dankbaar dat u mij het evangelie onderwezen hebt.”

In de brief van de tweede zoon stond: „Ik ben vandaag erg opgetogen, want ik ben aangesteld tot bisschop van mijn wijk. Hoe kan ik u genoeg danken dat u mij het evangelie hebt onderwezen?”

Wel, het vuur is bijna uit en mijn hand is zo vermoeid dat ik niets meer kan schrijven.”

De volgende woorden waren in mijn vaders handschrift:

„Je grootvader stierf enkele dagen nadien en werd begraven naast zijn vrouw en zijn derde zoon.”

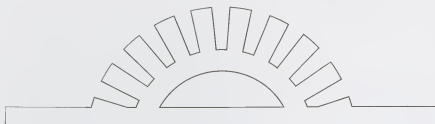
Toen ik klaar was met lezen, keek ik op en zag mijn vader voor mij staan. Zijn ogen waren vochtig; de mijne overigens ook, maar een jongen van twaalf kan niet lang bedroefd zijn.

„Pap,” vroeg ik, „was jij die tweede zoon?”

„Inderdaad, jongen, ik was de tweede zoon.”

„Uw haar is niet donker meer, maar het is nog altijd een beetje gekruld.” □

EEN BOODSCHAP VAN HOOP

Laat uw gedachten vervuld zijn van het doel om gelijk de Heer te zijn, en u zult er alle neerslachtig makende gedachten mee verdringen, naarmate u ernaar verlangt Hem te leren kennen en zijn wil te doen." President Ezra Taft Benson („Wanhoop niet", *De Ster*, nr. 3, 1987).

„Mijn zoon, wees getrouw in Christus; (. . .) moge [Hij] u opheffen, en moge Zijn lijd en dood, en het tonen van Zijn lichaam aan onze vaders, [Zijn opstanding] en Zijn barmhartigheid en lankmoedigheid, en de hoop Zijner heerlijkheid en des eeuwigen levens voor eeuwig in uw gedachten verblijven" (Moro. 9:25).

„De boodschap van de goddelijke Heiland is er een van hoop voor iedereen, ook voor hen die zich arm van geest of verdrukt voelen, onbemind of onaantrekkelijk. Het is de allesoverstijgende hoop van een nieuwe geboorte. Er is grote vrijheid voor diegenen die herboren zijn in de geest." Ouderling James E. Faust [*To Reach Even Unto You* (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1980) blz. 44].

„Laat eerloosheid, zonde of wat dan ook in de wereld u niet ontmoedigen. Want daar gaat het bij Christus helemaal niet om; laat het u niet bezwaren. *Laat Hem u verheffen*. En laat alles wat Hij voor ons betekent voor eeuwig in uw gedachten vertoeven." Ouderling Marion D. Hanks [*Ensign*, juli 1981, blz. 67].

„De God nu der hope vervulle u met louter vreugde en vrede in uw geloof, om overvloedig te zijn in de hoop, door de kracht des heiligen Geestes" (Rom. 15:13).

„En nu, mijn geliefde broeders, aangezien onze barmhartige God ons zulk een grote kennis omtrent deze dingen heeft geschonken, laat ons Hem indachtig zijn en onze zonden verzaken, en het hoofd niet laten hangen, want wij zijn niet verworpen" (2 Ne. 10:20).

„Om het even hoe uw verleden er uitziet, uw toekomst is vlekkeloos." President Hugh B. Brown [Oktoberconferentie 1969].

„Wanneer wij het evangelie in ons leven hebben en onze stappen gericht zijn naar het celestiale koninkrijk, kunnen wij voorwaarts en opwaarts gaan. Er liggen nog wel een aantal steile hellingen voor ons, maar onze Heer en Heiland Jezus Christus heeft er zich plechtig toe verbonden ons bij iedere stap die wij op dat pad zetten, te begeleiden. Uw hoop, samen met de hoop van duizenden anderen, kan het licht en de hoop van het evangelie van Jezus Christus brengen aan een verwarde wereld." Ardeth G. Kapp, algemene presidente jonge-vrouwen [*I Walk By Faith*, (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1987), blz. 24-25].

„Wij hebben hoop in Christus hier en nu. Hij stierf voor onze zonden. Om zijnentwil en zijns evangelies wil worden onze zonden weggewassen in de wateren van de doop. De zonde en goddeloosheid worden uit ons hart uitgebrand als door vuur, en we worden rein, we hebben een rein geweten, en verwerven de vrede die alle verstand te boven gaat.

Wij hebben voor eeuwig hoop in Christus. We weten dat dit leven ons is gegeven om ons op de eeuwigheid voor te bereiden." President Spencer W. Kimball [Oktoberconferentie 1978].

En terwijl zij aten, nam Jezus een brood, sprak de zegen uit, brak het en gaf het aan zijn discipelen en zeide: Neemt, eet, dit is mijn lichaam. En Hij nam een beker, sprak de dankzegging uit en gaf hun die en zeide: Drinkt allen daaruit. Want dit is het bloed van mijn verbond, dat voor velen vergoten wordt tot vergeving van zonden.